எக. வாசநாண் மலரோ னன்ன மாமுனி பணிம ருத
காசுலாங் கனகப் பைம்பூட் காகுத்தன் கன்னிப் போரில்
கூசுவா ளரக்கர் தங்கள் குலத்துயிர் குடிப்ப வஞ்சி
ஆசையா லுழலுங் கூற்றஞ் சுவைசிறி தறிந்த தன்றே. 416

எஉ. யாமுமெம் மிருக்கை பெற்றே முனக்கிடை யூறு மில்லை
கோமகற் கினிநீ தெய்வப் படைக்கலங் கொடுத்தி யென்று
மாமுனிக் குரைத்துப் பின்னர் விற்கொண்ட மழைய னுன்மேற்
பூமழை பொழிந்து வாழ்த்தி விண்ணவர் போயி னாரே. 417

தாடகைவதைப்படலம் முற்றும்.

அ. கவுசிகையாற்றுப் படலம்.

க. விண்ணவர் போய பின்றை விரிந்தபூ மழையி னாலே
தண்ணெனுங் கான நீங்கித் தாங்கருந் தவத்தின் மிக்கோன்
மண்ணுளோர்வறுமைநோய்க்கு மருந்தெனுஞ் சடையன் வெண்ணெய்
அண்ணறன் சொல்லே யன்ன படைக்கல மருளி னானே. 418

உ. ஆறிய வறிவன் கூறி யளித்தலு மண்ண றன்பால்
ஊறிய வுவகை யோடு மும்பர்தம் படைக ளெல்லாம்
தேறிய மனத்தான் செய்த நல்வினை யுதவி செய்வான்
மாறிய பிறப்புத் தேடி வருவபோல் வந்த தன்றே. 419

ந. யேவினம் பிரித லாற்றேம் வீர நீ விதியி னெம்மை
ஏவின செய்து நிற்று மிளையவன் போல வென்று
தேவர்தம் படைகள் செப்பச் செய்வதென் றவனு நேரப்
பூவைபோ னிறத்தி னற்குப் புறத்தொழில் புரிந்த வன்றே. 420

ச. இனையன நிகழ்ந்த பின்னர்க் காவத மிரண்டு சென்றார்
அனையவர் காண வாண்டோ ரகனதி யணுகித் தோன்ற
முனைவவீ தியாவ தென்று முன்னவன் மொழியப் பின்னர்
வினையற நோற்று நின்ற மேலவன் விளம்ப லுற்றான். 421

ரு. மானச மடுவிற் றோன்றி வருதலாற் சரயு வென்றே
மேன்முறை யமரர் போற்றும் விழுநதி யிதனி னூடும்
ஆனகோ மதிவந் தெய்து மரவம தென்னீ வப்பாற்
போனபின் பலங்க டீர்க்கும் புனிதநீர் நதியை யுற்றார். 422

௬. சுரர்தொழு திறைஞ்சற் கொத்த தூநதி யாவ தென்று
வரமுனி தன்னை யண்ணல் வினவுற மலருள் வைகும்
பிரமனன் றளிக்க வென்றிப் பெருந்தகைக் குசனென் றோதும்
அரசர்கோ னளித்த மைந்த ரருமறை யனைய நால்வர். 423

௭. குசன்குச நாபன் கோதில் குணத்தின தூர்த்தன் கொற்றத்
திசைகெழு வசுவென் றோது மூவர்பெய ரிவர்க டம்முட்
குசன்கவு சாம்பி நாபன் குளிர்மகோ தயம தூர்த்தன்
வசையிறன் மவன மற்றை வசுகிரி விரசம் வாழ்ந்தார். 424

௮. அவர்களிற் குசநா பற்கே யையிரு பத்தி னஞ்சொல்
துவரிதழ்த் தெரிவை நல்லார் தோன்றினர் வளரு நாளில்
இவர்பொழிற் றலைக்க ணுபத் தெய்துழி வாயு வெய்திக்
கவர்மனத் தினனு யந்தக் கன்னியர் தம்மை நோக்கி 425

௯. கொடித்தனிமகரங் கொண்டான் குனிசிலைச் சரத்தானொந்தேன்
வடித்தபூங் குழலீ ரென்னை மணத்திரென் றுரைப்ப வெந்தை
அடித்தலத் துரைத்து நீரோ டளித்திடி னணைது மென்றார்
ஓடித்தனன் வெரிநை வீழ்ந்தா ரொளிவளை யார்க ளெல்லாம்.

௧௦. சமிரண னகன்ற தற்பின் தையலார் தவழ்ந்து சென்றே
அமிர்துகு குதலை மாழ்கி யாசன்மாட் டுரைப்ப வன்னான்
நிமிர்குழன் மாதர்த் தேற்றி நிறைதவன் சூளி நல்கும்
திமிர றுபிரம தத்தற் களித்தனன் றிருவ னாரை. 427

௧௧. அவன்மலர்க் கைக டண்டக் கூனிமிர்ந் தழகு வாய்த்தார்
புவனமுற் றுடைய கோவும் புதல்வரில் லாமை வேள்வி
தவனனிற் புரித லோடுந் தகவுறத் தழலி னுப்பண்
கவனவே கத்தின் மிக்க காதிவந் துதயஞ் செய்தான். 428

௧௨. அன்னவன் றனக்கு வேந்த னரசொடு முடியு மீந்து
பொன்னக ரடைந்த பின்னர்ப் புகழ்க்கவு சாம்பி வாழும்
மன்னவன் காதிக் கியானுங் கவுசிகை யென்னு மாது
முன்னர்வந் துதிப்ப வந்த முடியுடை வேந்தர் வேந்தன். 429

(பிரதி) ௭. குசன்குச நாபன் கோதில் குணத்தவ தூர்த்தன் கொற்றத்
திசைகெழு வசுவென் றோது மிவர்பெயு ரிவர்க டம்முட்
குசன்கிரி விரச நாபன் கொள்கவு சாம்பி மன்னன்
இசைகெழு மாண்பின் வந்த வசுபதி வசுவைக் கேய்ந்த.

கந. பிருகுவின் மதலை யாய பெருந்தகை பிதாவு மொவ்வா
இருகனென் பவற்கு மாதை யீந்தன னவளு மந்த
அருமறை யவனுஞ் சின்னா ளறம்பொரு ளின்ப முற்றி
விரிமலர்த் தவிசோன் றன்பால் விழுத்தவம் புரிந்து மீண்டான்.

கச. காதலன் சேணி னீங்கக் கவுசிகை தரிக்க லாற்றாள்
மீதுறப் படர லுற்றாள் விழுநதி வடிவ மாகி
மாதவர்க் கரசு நோக்கி மாநிலத் துறுக னீக்கிப்
போதுக நதியா யென்னாப் பூமக னுலகு புக்கான். 431

கரு. எம்முனா ணங்கை யிந்த விருநதி யாயி னாளென்
றம்முனி புகலக் கேளா வதிசய மிகவுந் தோன்றச்
செம்மனு மிளைய கோவுஞ் சிறிதிடந் தீர்ந்த பின்னர்
மைம்மலி பொழில்யா தென்ன மாதவன் கூற லுற்றான். 432

கவுசிகையாற்றுப்படலம் முற்றும்.

கூ. மாவலியரணப் படலம்[1]

க. தங்கணா யகரிற் றெய்வந் தவம்பிறி தில்லை யென்னும்
மங்கைமார் சிந்தை போலத் தூயது மற்றுங் கேளாய்
எங்கணான் மறைக்குந் தேவ ரறிவிற்கும் பிறர்க்கு மெட்டாச்
செங்கண்மா லிருந்து மேனாட் செய்தவஞ் செய்த தன்றே. 433

உ. பாரின்பால் விசும்பின் பாலும் பற்றறப் படிப்ப தன்னான்
பேரென்பா னவன்செய்[2] மாயப் பெரும்பிணக் கார தோர்வார்
ஆரென்பா னமல மூர்த்தி கருதிய தறித றேற்றாம்
ஈரைம்பா[3] னூழி கால மிருந்தவ மியற்றி விட்டான். 434

வேறு.

ந. ஆனவ னிங்குறை கின்றவந் நாள்வாய்
ஊனமின் ஞால மொடுக்கு மெயிற்றோர்
ஏன மெனுந்திறன் மாவலி யென்பான்
வானமும் வையமும் வௌவுதல் செய்தான். 435

(பிரதி) 1. மாவலியைப் பந்தப்படுத்திய படலம் என்பது பொருள். அரணம்-காவல், பந்தம். "நியம்யு பலிம்" என முதனூலில் உள்ளமை அறியத் தக்கது. 2. பேரென்ப தவன்செய். 3. ஈரைம்ப தூழி.

௪. செய்தவ வானவ ருஞ்செய லாற்றார்
றெய்தவழ் வேள்வியு முற்றிட நின்றான்
ஐயமில் சிந்தைய னந்தணர் தம்பால்
வையமும் யாவும் வழங்க வலித்தான். 436

௫. ஆய தறிந்தனர் வானவ ரந்நாள்
மாயனை வந்து வணங்கி யிரந்தார்
தீயவன் வெந்தொழி றீரென நின்றார்
நாயக னும்மது செய்ய நயந்தான். 437

௬. கால நனித்துணர் காசிப னென்னும்
வாலறி வற்கதி திக்கொரு மகவாய்
நீலநி றத்துநெ டுந்தகை வந்தோர்
ஆலமர் வித்தி னருங்குற ளானான். 438

௭. முப்புரி நூலினன் முஞ்சியன் விஞ்சை
கற்பதொர் நாவன னற்படு கையான்
அற்புத னற்புத ரேயறி யுந்தன்
சிற்பர மொப்பதொர் மெய்க்கொடு சென்றான். 439

௮. அன்றவன் வந்த தறிந்துல கெல்லாம்
வென்றவன் முந்தி வியந்தெதிர் கொண்டான்
நின்றனி லந்தண ரில்லை நிறைந்தோய்
என்றனி னுய்ந்தவர் யாருள ரென்றான். 440

௯. ஆண்டகை யவ்வுரை கூறவ றிந்தோன்
வேண்டினர் வேட்கையின் மேற்பட வீசி
நீண்டகை யாயினி நின்னுழை வந்தோர்
மாண்டவ ரல்லவர் மாண்பில ரென்றான். 441

௧௦. சிந்தை யுவந்தெதி ரென்செய வென்றான்
அந்தணன் மூவடி மண்ணரு ளுண்டேல்
வெந்திற லோய்தர வேண்டுமெ னுமுன்
தந்தன னென்றனன் வெள்ளி தடுத்தான். 442

௧௧. கண்ட திறத்திது கைதவ மைய
கொண்ட னிறக்குற ளென்பது கொள்ளேல்
அண்டமு முற்றீ வகண்டமு மேனாள்
உண்டவ னீயது ணர்ந்துகொ ளென்றான். 443

கஉ. நினைக்கிலை யென்கை நிமிர்ந்திட வந்து
தனக்கிய லாவகை தாழ்வது தாவில்
கனக்கரி யானது கைத்தல மென்னின்
எனக்கிதன் மேனலம் யாதுகொ லென்றான். 444

கங. துன்னினர் துன்னல ரென்பது சொல்லார்
முன்னிய நன்னெறி நூலவர் முன்வந்
துன்னிய தான முயர்ந்தவர் கொள்வர்
என்னி னிவன்றனை யாவ ருயர்ந்தார். 445

கச. வெள்ளியை யாதல் விளம்பினை மேலோர்
வள்ளிய ராகி வழங்குவ தல்லா
தெள்ளுவ தென்சில வின்னுயி ரேனும்
கொள்ளுதல் தீது கொடுப்பது நன்றால். 446

கரு. மாய்ந்தவர் மாய்ந்தவ ரல்லர்கண் மாயா
தேந்திய கைகொ டிரந்தவ ரெந்தாய்
வீந்தவ ரென்பவர் வீந்தவ ரேனும்
ஈந்தவ ரன்றி யிருந்தவர் யாரே. 447

கசு. அடுப்ப வரும்பழி செய்ஞ்ஞுரு மல்லர்
கொடுப்பவர் முன்பு கொடேலென நின்று
தடுப்பவ ரேபகை தம்மையு மன்னார்
கெடுப்பவ ரின்னதொர் கேடிலை யென்றான். 448

கஎ. கட்டுரை யுத்தம கைத்துள போழ்தே
இட்டிசை கொண்டற னெய்தமு யன்றோர்க்
குட்டெறு வெம்பகை யாவது லோபம்
விட்டிட லென்று விலக்கினன் மாதோ. 449

வேறு.

கஅ. எடுத்தொரு வருக்கொருவ ரீவதனின் முன்னந்
தடுப்பது நினக்கழகி தோதகவில் வெள்ளி
கொடுப்பது விலக்குகொடி யோர்தமது சுற்றம்
உடுப்பதுவு முண்பதுவு மின்றியொழி யுங்காண். 450

வேறு.

கக. முடியவிம் மொழியெலா மொழிந்த மந்திரி
கொடியனென் றுரைத்தசொ லொன்றுங் கொண்டிலன்

அடியொரு மூன்றுநீ யளந்து கொள்கென
நெடியவன் குறியகை நீரை நீட்டினன். 451

உ0. குறியவன் கையினீர் விழாமற் குண்டிகை
மறிபட வாமனன் மலர்க்கைத் தெர்ப்பையாற்
செறிவது நீக்கிடச் சிதைந்து கண்ணுடைந்
துறுதுயர் வெள்ளியு மொதுங்கிப் போயினன். 452

உக. கயந்தரு நறும்புனல் கையிற் றீண்டலும்
பயந்தவர் களுமிகழ் குறளன் பார்த்தெதிர்
வியந்தவர் வெருக்கொள விசும்பி னோங்கினன்
உயர்ந்தவர்க் குதவிய வுதவி போலவே. 453

உஉ. நின்றகான் மண்ணெலா நிரம்பி யப்புறம்
சென்றுபா வியதிலை சிறிது பாரென
ஒன்றிவா னுலகெலா மொடுக்கி யும்பரை
வென்றகான் மீண்டது வெளிபெ றாமையே. 454

உங. உலகெலா முள்ளடி யடக்கிற் றோரடி
அலகிலா வவ்வடிக் கமைந்த மெய்யனேல்
இலகுலாந் துழாய்முடி யேக நாயகன்
சிலைகுலாந் தோளினைச் சிறியன் சாலவே. 455

உச. உரியதிந் திரற்கென வுலக மீந்துபோய்
விரிதிரைப் பாற்கடற் பள்ளி மேவினன்
கரியவ னுலகெலாங் கடந்த தாளிணை
திருமகள் கரந்தொடச் சிவந்து காட்டிற்றே. 456

மாவலியரணப்படலம் முற்றும்.

கo. வேள்விப் படலம்.

க. ஆதலா லிருவினை யறுக்கு மாரிய
காதலாற் கண்டவர் பிறவி காண்குறார்
வேதநூன் முறைமையால் வேள்வி முற்றுவேற்
கிதலா லில்லைவே றிருக்கை யாவதே. 457

உ. ஈண்டிருந் தியற்றுவன் யாகம் யானென
நீண்டபூம் பழுவத்தை நெறியி னெய்திப்பின்

வேண்டுவ கொண்டுதன் வேள்வி மேவினன்
காண்டகு குமரரைக் காவ லேவியே. 458

௩. எண்ணுதற் காக்கரி திரண்டு மூன்றுநாள்
விண்ணவர்க் காக்கிய முனிவன் வேள்வியை
மண்ணினைக் காக்கின்ற மன்னன் மைந்தர்கள்
கண்ணினைக் காக்கின்ற விமையிற் காத்தனர். 459

௪. காத்தனர் திரிகின்ற காலை வீரரில்
மூத்தவன் முழுதுணர் முனியை முன்னியத்
தீத்தொழி லியற்றுவ ரென்ற தீயவர்
ஏத்தருங் குணத்தினாய் வருவ தென்றென்றான். 460

௫. வார்த்தைமா றுரைத்திலன் முனிவன் மௌனியாய்ப்
போர்த்தொழிற் குமரனுந் தொழுது போந்தபின்
பார்த்தனன் விசும்பிடைப் பருவ மேகம்போல்
ஆர்த்தன ரிடித்தன ரசனி யென்னவே. 461

௬. எய்தன ரெறிந்தன ரெரியு நீருமாய்ப்
பெய்தனர் நெடுவரை பிடுங்கி வீசினர்
வைதனர் தெழித்தனர் மழுக்கொண் டோச்சினர்
செய்தன ரொன்றல தீய மாயமே. 462

௭. ஊனகு படைக்கல முருத்து வீசினர்
கானக மறைத்தனர் கால மாரிபோல்
மீனகு திரைக்கடல் விசும்பு போர்த்தென
வானக மறைத்தது மறங்கொள் சேனையே. 463

௮. வில்லொடு மின்னுவாண் மிடைந்து மீதுலாய்ப்
பல்லியங் கடிப்பினி னிடிக்கும் பல்படை
ஒல்லென வுரறிய வூழிப் பேர்ச்சியின்
வல்லைவந் தெழுந்ததோர் மழையும் போன்றதே. 464

௯. கவருடை யெயிற்றினர் கடித்த வாயினர்
துவர்நிறப் பங்கியர் சுழல்கட் டீயினர்
பவர்சடை யந்தணன் பணித்த தீயவர்
இவரென விலக்குவற் கிராமன் காட்டினான். 465

௧௦. கண்டவக் குமரனுங் கடைக்கண் டீயுக
விண்டனை நோக்கித்தன் வில்லை நோக்குறா

அண்டர்நா யகவினிக் காண்டி யீண்டிவர்
துண்டம்வீழ் வனவெனத் தொழுது சொல்லினன். 466

கக. தூமவே லரக்கர்தம் பிணமுஞ் சோரியும்
ஓமவெங் கனலிடை யுகுமென் றுன்னியே
தாமரைக் கண்ணனுஞ் சரங்க ளேகொடு
கோமுனி யிருக்கையோர் கூட மாக்கினன். 467

கஉ. நஞ்சட வெழுதலு நடுங்கி நாண்மதிச்
செஞ்சடைக் கடவுளை யடையுந் தேவர்போல்
வஞ்சனை யரக்கரை வெருவி மாதவர்
அஞ்சன வண்ணநின் னபயம் யாமென்றார். 468

கங. கவித்தனன் கைத்தலங் கலங்க லீரெனச்
செவித்தல நிறுத்தினன் சிலையிற் றெய்வநாண்
புவித்தலங் குருதியிற் புணரி யாக்கினன்
குவித்தன னரக்கர்தஞ் சிரத்தின் குன்றமே. 469

கச. திருமக ணாயகன் செய்வ வாளிதான்
வெருவரு தாடகை பயந்த வீரர்கள்
இருவரி னொருவனைக் கடலி னிட்டதவ்
வொருவனை யந்தகன் புரத்தி னுய்த்ததே. 470

கரு. துணர்த்தபூந் தொடையினன் பகழி தூவினன்
கணத்திடை விசும்பினைக் கவித்துத் தூர்த்தது
பிணத்திடை நடந்திவர் பிடிப்ப ரீண்டென
உணர்த்தின ரொருவர்மு னொருவ ரோடினர். 471

கசு. ஓடின வரக்கரை யுருமின் வெங்கணை
கூடின குறைத்தலை நிறைத்துக் கூத்தநின்
றாடின வலகையு மையன் கீர்த்தியைப்
பாடின பறந்தன பறவைப் பந்தரே. 472

கஎ. பந்தரைக் கிழித்தன பரந்த பூமழை
அந்தர துந்துமி முழங்கி யார்த்தன
இந்திரன் முதலிய வமர ரீண்டினர்
சுந்தர வில்லியைத் தொழுது வாழ்த்தியே. 473

வேறு.

கஅ. புனித மாதவ ராசியம் பூமழை பொழிந்தார்
அனைய கானத்து மரங்களு மலர்மழை சொரிந்த
முனியு மவ்வழி வேள்வியை முறைநெறி முற்றி
இனிய சிந்தைய னிராமனுக் கின்னன வுரைத்தான். 474

கக. பாக்கி யம்மெனக் குளதென நினைவுறும் பான்மை
போக்கி நிற்கிது பொருளென நினைகிலன் புவனம்
ஆக்கி மற்றவை யனைத்தையு மணிவயிற் றடக்கிக்
காக்கு நீயொரு வேள்விகாத் தனையெனுங் கருத்தே. 475

உ0. என்று கூறிய பின்னரவ் வெழின்மலர்க் கானத்
தன்று தானுறைந் தருந்தவ முனிவரோ டிருந்து
குன்று போற்குணத் தானெதி கோசலை குரிசில்
இன்றி யான்செயும் பணியென்கொல் பணியென விசைத்தான்.

உக. அரிய யான்சொலி னையனுக் கரியதொன் றில்லை
பெரிய காரிய முளவவை முடிப்பது பின்னர்
விரியும் வார்புனன் மருதஞ்சூழ் மிதிலையர் கோமான்
புரியும் வேள்வியுங் காண்டுநா மெழுகென்று போனார். 477

வேள்விப்படலம் முற்றும்.

கக. துருவாசர் சாபப் படலம்

க. அலம்பு மாமணி யாரத்தோ டகிலளை புளின
நலம்பெய் பூண்முலை நாகிள வஞ்சியா மருங்குற்
புலம்பு மேகலைப் புதுமலர்ப் புனையறற் கூந்தற்
சிலம்பு சூழுங்காற் சோணையாந் தெரிவையைச் சேர்ந்தார். 478

உ. நதிக்குள் வந்தவ ரெய்தலு மருணன்ற னயனக்
கதிக்கு முந்துறு கலினமான் றேரொடுங் கதிரோன்
உதிக்குங் காலையிற் றண்மைசெய் வான்றன துருவிற்
கொதிக்கும் வெம்மையை யாற்றுவான் போற்கடற் குளித்தான்.

ந. கறங்கு தணபுனற் கடிநெடுந் தாளுடைக் கமலத்
தறங்கொ ளுண்மலர்க் கோயில்க ளிதழ்க்கத வடைப்பப்
பிறங்கு தாமரை வனம்விட்டுப் பெடையொடுங் களிவண்
டிறங்கு கின்றதோர் நறுமலர்ச் சோலைபுக் குறைந்தார். 480

ச. இனைய சோலைமூற் றியாதென விராகவன் வினவ
வினையெ லாமற நோற்றவன் விளம்புவான் மேனாள்
தனைய ரானவர்க் கிரங்கியே காசிபன் றனது
மனையு ளாடவம் புரிந்தன ளிவணென வலித்தான். 481

ரு. அண்ட கோளகைக் கப்புறத் தென்னையா ளுடைய
கொண்ட னீள்பதத் தெய்தியோர் விஞ்சையர் கோதை
புண்ட ரீகமென் பதத்தினைப் புகழ்ந்தனள் புகழா
வண்ட ருமது மாலிகை கொடுத்தனண் மகிழ்ந்து. 482

சு. அன்ன மாலையை யாழிடைப் பிணித்தய னுலகம்
கன்னி மீடலுங் கசட்டுடை முனியெதிர் காணு
என்னை யாளுடை நாயகிக் கிசையெடுப் பவளென்
றன்ன டாளிணை வணங்கினின் றேத்தற வனையாள். 483

எ. உலகம் யாவையும் படைத்தளித் தண்டுமி மொருவன்
இலகு மார்பகத் திருந்துயிர் யாவையு மீன்ற
திலக வாணுதல் சென்னியிற் சூடிய தெரியல்
அலகின் மாமுனி பெறுகென வளித்தன ளளியால். 484

அ. தெய்வ நாயகி சென்னியிற் சூடிய தெரியல்
ஐய யான்பெறப் புரிந்ததெத் தவமென வாடி
வெய்ய மாமுனி சென்னியிற் சூடியே வினைபோய்
உய்யு மாறிதென் றுவந்துவந் தும்பர்நா டுற்றான். 485

கூ. பெய்யு மாமுகில் வெள்ளியம் பிறங்கன்மீப் பிறழும்
செய்ய தாமரை யாயிர மலர்ந்தசெங் கதிரின்
மொய்கொள் சோதியை மிலேச்சிய் முறைமைபோன் றொளிரும்
மெய்யி னோடையி ராவதக் களிற்றின்மேல் விளங்க. 486

கO. அரம்பை மேனகை திலோத்தமை யுருப்பசி யனங்கன்
சரம்பெய் தூணியிற் றளிரடி நூபுரந் தழைப்பக்
கரும்பை யுஞ்சுவை கற்பித்த சொல்லியர் விளரி
நிரம்பு பாடலோ டாடினர் வீதிக ணெருங்க. 487

கக. நீல மால்வரை தவழ்தரு நிறைமதிக் கற்றை
போல வேயிரு புடையினுஞ் சாமரை புரளக்
கோல மாமதி குறைவற நிறைந்தொளி குலாவி
மேலு யர்ந்தென வெள்ளியந் தனிக்குடை விளங்க. 488

கஉ. தழங்கு பேரியுங் குறட்டொடு பாண்டிலுஞ் சதியின்,
வழங்கு கம்பலை மங்கல கீதத்தை மறைப்ப
முழங்கு நான்மறை மூரிநீர் முழக்கினை யுலகை
விழுங்க மால்வரும் விழாவணி கண்டுளம் வியந்தான். 489

கங. தனையொ வாதவன் மகிழ்ச்சியால் வாசவன் றன்கை
வனையு மாலையை நீட்டலுந் தோட்டியால் வாங்கித்
துனைவ லத்தயி ராவதத் தெருத்திடைத் தொடுத்தான்
பனைசெய் கையினாற் பறித்தடிப் படுத்ததப் பகடு. 490

கச. கண்ட மாமுனி விழிவழி யொழுகுவெங் கனலால்
அண்ட கூடமுஞ் சாம்பரா யொழியுமென் றஞ்சி
விண்டு நீங்கினர் விண்ணவ ரிருசுடர் மீண்ட
எண்டி சாமுக மிருண்டது சுழன்றதெவ் வுலகும். 491

கரு. புகையெ ழுந்தன வுயிர்தொறு மெயில்பொடித் தவனில்
நகையெ ழுந்தன நிவந்தன புருவம்நன் னுதலில்
சிகையெ ழுஞ்சுடர் விழியின னசனியுந் திகைப்ப
மிகையெ ழுந்திடு சதமக கேளென வெகுண்டான். 492

கசு. பூத நாயகன் புவிமக ளையகன் புணர்ந்த
வேத நாயகன் மார்பகத் தினிதுவீற் றிருந்த
ஆதி நாயகி விருப்புறு தெரியல்கொண் டணைந்த
மாத ராள்வயிற் பெற்றனன் முயன்றமா தவத்தால். 493

கஎ. இன்று நின்பெருஞ் செல்விகண் டுவகையி னீந்த
மன்ற லந்தொடை யிகழ்ந்தனை யுனதுமா நிதியும்
ஒன்ற லாதபல் வளங்களு முவரிபுக் கொளிப்பக்
குன்றி நீதுயர் பெறுகென வுரைத்தனன் கொடியோன். 494

கஅ. அரம டந்தையர் கற்பக நவநிதி யமிர்தம்
சுரபி வெம்பரி மதமலை முதலிய தொடக்கத்
தொருபெ ரும்பொரு ளின்றியே யுவரிபுக் கொளிப்ப
வெருவி யோடின கண்ணன்வாழ் வெண்ணைமே வாரின். 495

ககூ. அந்த வேலையி லிந்திரன் சிந்தைநொந் தழிந்து
வந்து வானவர் முனிவனை வழிபட்டு வழுத்த
நந்து நின்பெருஞ் செல்வமா லருளின னயக்க
முந்து மென்றுசா பத்தினின் மோக்கமு மொழிந்தான். 496

உ0. வெய்ய மாமுனி வெகுளியால் விண்ணக முதலாம்
வையம் யாவையும் வறுமைநோய் நலிதர வானோர்
தையல் பாகனுஞ் சதுமுகக் கடவுளுங் கூடிச்
செய்ய தாமரைத் திருமறு மார்பனைச் சேர்ந்தார். 497

உக. வெஞ்சொன் மாமுனி வெகுளியால் விளைந்தமை விளம்பிக்
கஞ்ச நாண்மலர்க் கிழவனுங் கடவுளர் பிறரும்
தஞ்ச மில்லேமின் சரணமே சரணெனச் சலியா
தஞ்ச லஞ்சலென் றுரைத்தன னுலகெலா மளந்தோன். 498

உஉ. மத்து மந்தரம் வாசுகி கடைகயி றிடுதூண்
மெத்து சந்திரன் சுராசுரர் வேறுவே றுள்ள
கொத்தி ரண்டுபால் வலிப்பவ ரோடதி கொடுத்துக்
கத்தும் வாரிதி மறுகுற வமிர்தெழக் கடைமின். 499

உங. யாமு மவ்வயின் வருதும்நீர் கதுமென வெழுந்து
போமி னென்றருள் புரிதலு மிறைஞ்சினர் புகழ்ந்து
நாம மின்றெனக் குனித்தனர் நல்குர வொழிந்த
தாமெ னும்பெருங் களிதுளக் குறுதலா லமரர். 500

உச. மலைபி டுங்கினர் வாசுகி பிணித்தனர் மதியம்
நிலைபெ றும்படி நட்டன ரோடதி நிறைத்தார்
அலைபெ றும்படி பயோததி கடைந்தன ரவனி
நிலைத ளர்ந்திட வனந்தனுங் கீழுற நெளித்தான். 501

உரு. திறல்கொ ளாமையாய் முதுகினின் மந்தரந் திரிய
விறல்கொ ளாயிரந் தடக்கைகள் பரப்பிமீ வலிப்ப
மறனி லாமுனி வெகுளியான் முடிந்தன வரவே
அறனி லாமனத் தடையலா கெடுந்தகை யமைந்தான். 502

உசு. இறந்து நீங்கின யாவையு மெம்பிரா னருளாற்
பிறந்த வவ்வயிற் சுராசுரர் தங்களிற் பிணங்கச்
சிறந்த மோகினி மடந்தையா லவுணர்தஞ் செய்கை
துறந்து மீண்டன ராரமிர் தமரர்கள் துய்த்தார். 503

உஎ. வெருவு மாலமும் பிறையும்வெள் விடையவற் கீந்து
தருவும் வேறுள துகைமையுஞ் சதமகற் களித்து
மருவு தொல்பெரு வளங்களும் வேறுற வழங்கித்
திருவு மாரமு மணிந்தனன் சீதர மூர்த்தி. 504

௨௮. அந்த வேலையிற் றிதிபெருந் துயருழந் தழிவாள்
வந்து காசிபன் மலரடி வணங்கியென் மைந்தர்
இந்தி ராதியர் புணர்ப்பினான் மடிந்தன ரெனக்கோர்
மைந்த னீயரு ளவர்தமை மடித்தலுக் கென்றாள். 505

௨௯. என்று கூறலு மகவுனக் களித்தன மினிநீ
சென்று பாரிடைப் பருவமொ ராயிரந் தீர
நின்று மாதவம் புரிதியே னினைவுமுற் றுதியென்
றன்று கூறிடப் புரிந்தனள் மாதவ மனையாள். 506

௩0. கேட்ட வாசவ னன்னவட் கடிமையிற் கிடைப்ப
வாட்ட மாதவத் துணர்ந்தவள் வயிற்றுறு மகவை
வீட்டி யேயெழு கூறுசெய் திடுதலும் விம்மி
நாட்ட நீர்வா மருத்தெனு நாமமு நவின்றான். 507

௩௧. ஆய திவ்விட மப்புறத் தவிர்மதி யணிந்த
தூய வன்றனக் குமைவயிற் றோன்றிய தொல்லை
வாயு வும்புனற் கங்கையும் பொறுக்கலா வலைத்த
சேய்வ ளர்ந்தருள் சரவண மென்பதுந் தெரித்தான். 508

௩௨ காலன் மேனியிற் கருகிருள் கடிந்துல களிப்பான்
நீல வார்கலித் தேரொடு நிறைகதிர்க் கடவுள்
மாலின் மாமணி யுந்தியி னயனொடு மலர்ந்த
மூல தாமரை முழுமுதன் முளைத்தென முளைத்தான். 509

துருவாசர்சாபப் படலம் முற்றும்.

---

௧௨. கங்கைவரலாற்றுப் படலம்.

௧. அங்குநின் றெழுந் தபன்முதன் மூவரு மனையார்
செங்க ணேற்றவன் செறிசடைப் பழுவத்தி னிறைதேன்
பொங்கு கொன்றையீர்த் தொழுகலாற் பொன்னியைப் பொருவும்
கங்கை யென்னுமக் கரைபொரு திருநதி கண்டார். 510

௨. இந்த மாநதிக் குற்றுள தன்மைய தியாவும்
எந்தை கூறுகென் றிராகவன் வினவுற வெனையாள்
மைந்த நின்றிரு மரபுளோ னயோத்திமா நகர்வாழ்
விந்தை சேர்புயன் சகரனிம் மேதினி புரந்தோன். 511

௩. விறல்கொள் வேந்தனுக் குரியவ ரிருவரில் விதர்ப்பை
பொறையி னல்கிய வசமஞ்சற் கஞ்சுமான் புதல்வன்
பறவை வேந்தனுக் கிளையமென் சுமதிமுன் பயந்த
அறனின் மைந்தர்க ளறுபதி னாயிரர் வலத்தார். 512

௪. திண்டி றற்புனை சகரனுந் தனையர்சே வகங்கள்
கண்டு முற்றிய வயமகம் புரிதலுங் கனன்று
வண்டு துற்றதார் வாசவற் குரைத்தனர் வானோர்
ஒண்டி றற்பரி கபிலன திடையினி லொளித்தான். 513

௫. வாவு வாசியின் சென்றன னஞ்சுமான் மறுகிப்
பூவி லோரிட மின்றியே நாடினன் புகுந்து
தேவர் கோமகன் கரந்தமை யறிந்திலன் திகைத்து
மேவு தாதைதன் றூதைபா லுரைத்தனன் மீண்டு. 514

௬. கேட்ட வேந்தனு மதலையர்க் கம்மொழி கிளத்த
வாட்ட மீக்கொளச் சகார்கள் வடவையின் மறுகி
நாட்டம் வெங்கனல் பொழிதர நானிலந் தடவித்
தோட்டு நங்கினர் புவியினைப் பாதலந் தோன்ற. 515

௭. நூறி யோசனை யகலமு மாழமு நடங்கக்
கூறு செய்தன ரென்பரால்[1] வடகுண திசையின்
ஏறு மாதவக் கபிலனி னிவுளிகண் டெரியிற்
சீறி வைதவர் தருக்கினர் நெருக்கினர் செறுத்தார். 516

௮. மூளும் வெஞ்சினத் தருந்தவன் முனிந்தெரி விழிப்பப்
பூளை சூடிதன் னகையினி லெயில்பொடிந் தனபோல்
ஆளு மைந்தர்க ளறுபதி னாயிர ரவிந்தார்
வேள்வி கொண்டநல் வேந்தனுக் குரைத்தனர் வேய்கள். 517

௯. உழைத்து வெந்துயர்க் கூறுகாண் கிலனுணர் வழியா
வழைத்து மைந்தன்றன் மைந்தனை யிவர்கழிந் தாரேல்
இழைத்த வேள்வியின் றிழுப்பதோ[2] வெனவவ னெழுந்து
தழைத்த மாதவக் கபிலன்வாழ் பாதலஞ் சார்ந்தான். 518

௧0. விண்டு நீங்கின ருடலுகு பிறங்கல்வெண் ணீற்றைக்
கண்டு தண்ணென்ற மனத்தினன் கபிலமா முனிதன்
புண்ட ரீகதற் றூடொழு தெழுந்தனன் புகழக்
கொண்டு போகுதி னிவுளியென் றுற்றதுங் குறித்தான். 519

(பிரதி) 1. ரோன்பதாம். 2. யென்றன னெழுந்து

கக. பழுதி லாதவ னுரைத்தசொற் கேட்டலும் பரிவால்
தொழுது வெம்பரி கொணர்ந்தவி சுரர்பதிக் கியா
முழுதும் வேள்வியை முற்றுவித் தரசனு முடிந்தான்
எழுது கீர்த்தியாய் மைந்தனுக் கரசிய லீந்து. 520

கஉ. சகரர் தொட்டலாற் சாகர மெனப்பெயர் தழைப்ப
மகர வாரிதி சிறந்தது மகிதல முழுதும்
நிகரின் மைந்தனே புரந்தன னவனெடு மரபில்
பகிர தன்னெனும் பார்த்திபன் வந்தவ தரித்தான். 521

கங. உலகம் யாவையும் பொதுவறத் திகிரியை யுருட்டி
இலகு மன்னவ னிருந்துழி யிறந்தன வினவ
அலகி றென்முனி[1] யுரைத்திடக் கேட்டன னரசன்
திலக மண்ணுற வணங்கினின் றொருமொழி செப்பும். 522

கச. கொடிய மாமுனி வெகுளியின் மடிந்தவெங் குரவர்
முடிய நீணிர யத்தினி லழுந்துறு முறைமை
கடியு மாறெனக் கருந்தவ மமைக்குறு கருமம்
அடிகள் சொற்றுக வென்றலு மந்தண னறைவான். 523

கரு. வைய மாளுடை மன்னவர் மன்னவ மடிந்தோர்
உய்ய நீடவ மொழிவறு பகலெலா மொருங்கே
செய்ய நாண்மலர்க் கிழவனை நோக்கிநீ செய்தி
நைய லின்றென வுரைத்தன னவையறு முனிவன். 524

கசு. ஞாலம் யாவையுஞ் சுமந்திரன் றன்வயி னல்கிக்
கோலு மாதவத் திமகிரி மருங்கினிற் குறுகிக்
கால மோர்பதி னாயிர மருந்தவங் கழிப்ப
மூல தாமரை முழுமுதற் கிழவன்முந் தினனே. 525

கஎ. நின்பெ ருந்தவம் வியந்தனன் நினதுநீள் குரவர்
முன்பி றந்தன ரருந்துவன் முனிவினா தலினால்
மன்பெ ரும்புவி யதனில்வா னதிநடந் தணுகி
என்பு தோயுமே லிருங்கதி பெறுவரென் றிசைத்தான். 526

கஅ. மாக நன்னதி புவியிடை நடக்கின்மற் றவடன்
வேக மாற்றுதல் கண்ணுதற் கன்றிவே றரிதால்
தோகை பாகனை நோக்கிநீ யருந்தவந் தொடங்கென்
றேகி னானுல கனைத்துமெவ் வுயிர்களு மீன்றான். 527

(பிரதி) 1. யிறந்தன வுரைத்திட வரசன்

௧௯. மங்கை பாகனை நோக்கிமுன் மொழிந்தன வருடம்
தங்கு மாதவம் புரிதலுந் தழனிறக் கடவுள்
அங்கு வந்துநின் கருத்தினை முடித்துமென் றகன்றான்
கங்கை யைத்தொழக் காலமை யாயிரங் கழித்தான். 528

௨௦. ஒரும டக்கொடி யாகவந் தனதுமா தவமென்
பொருபு னற்கொடி வரினவள் வேகமார் பொறுப்பார்
அரனு ரைத்தசொல் விளைதமீற் றின்னுநீ யறிந்து
பெருகு நற்றவம் புரியென வானதி பெயர்ந்தாள். 529

௨௧. கரந்தை மத்தமோ டெருக்கலர் கூவிளை கடுக்கை
நிரந்த பொற்சடை நின்மலக் கொழுந்தினை நினையா
அரந்தை யுற்றவ னிரண்டரை யாயிர வருடம்
புரிந்து நற்றவம் பொலிதர வரைமகள் புனிதன். 530

௨௨. எதிர்ந்து நின்னினை வென்னென விறைஞ்சியெம் பெரும
அதிர்ந்து கங்கையீ தறைந்தன ளென்றனு மஞ்சல்
பிதிர்ந்தி டாவகை காத்துமென் றேகிய பின்னை
முதிர்ந்த மாதவ மிரண்டரை யாயிர முடித்தான். 531

௨௩. பெருகு நீரொடு பூழ்தியும் வாயுவும் பிறங்கு
சருகும் வெங்கதி ரொளியையுந் துய்த்தது தனையும்
பருக லின்றியே முப்பதி னாயிரம் பருவம்
முருகு காதலின் மன்னவ னருந்தவ முயன்றான். 532

௨௪. உந்தி யம்புயத் துதித்தவ னுறைதரு முலகும்
இந்தி ராதிய ருலகமு நடுங்குற விரைத்து
வந்து தோன்றினள் வானதி மலைமகள் கொழுநன்
சிந்தி டாதொரு சடையினிற் கரந்தனன் சேர. 533

௨௫. புன்னு னித்தரு பனியென வானதி புனிதன்
சென்னி யிற்கரந் தொளித்தலும் வணங்கினன் திகைத்து
மன்ன னிற்றலும் வருந்தனஞ் சடையள்வா[1] னதியின்
றென்ன விட்டன ளொருசிறி தவனிபோர் திழிந்தாள். 534

௨௬. இழிந்த கங்கைமுன் மன்னவன் விரைவொடு மேகக்
கழிந்த மன்னவர் கதிபெற முடுகிய கதியால்
அழுந்து மாதவச் சன்னுவின் வேள்வியை யழிப்பக்
கொழுந்து விட்டெரி வெகுளியன் குடங்கையிற் கொள்ளா.

(பிரதி) 1. சடையின் வா.

உஎ. உண்டு வந்தனன் மறைமுனிக் கணங்கள்கண் டுவப்பக்
கண்ட வேந்தனும் வணங்கிமுன் னிகழ்ந்தன கழறக்
கொண்டு போகெனச் செவிவழிக் கொடுத்தனன் குதித்து
விண்டு நீங்கின ருடலுகு பொடியின்மே யினரே. 536

உஅ. நிரய முற்றிய சகரர்க ணெடுங்கதி செல்ல
விரைம லர்ப்பொழிந் தார்த்தன விண்ணவர் குழாங்கள்
முரச முற்றிய பல்லிய முறைமுறை துவைப்ப
அரச னப்பொழு தணிமதி லயோத்திமீண் டடைந்தான். 537

உகூ. அண்ட கோளகைக் கப்புறத் தாதியன் றளந்த
புண்ட ரீகமென் மலரடிப் பிறந்துபூ மகனுர்
கொண்ட தீர்த்தமாய்ப் பகிரதன் றவத்தினுற் கொணர
மண்ட லத்தின்வந் தடைந்ததிம் மாநதி மைந்த. 538

௩௦. சகரர் தம்பொருட் டருந்தவ நெடும்பகற் றள்ளிப்
பகிர தன்கொணர்ந் திடுதலாற் பகிரதி யாகி
மகித லத்திடைச் சன்னுவின் செவிவழி வரலால்
நிகரில் சானவி யெனப்பெயர் படைத்ததிந் நீத்தம். 539

௩க. என்று கூறலும் வியப்பினெ டுவந்தன ரிறைஞ்சிச்
சென்று தீர்ந்தனர் கங்கையை விசாலைவாழ் சிகரக்
குன்று போற்புயத் தரசன்வந் திணையடி குறுகி
நின்று நல்லுரை விளம்பமற் றவ்வயி னீங்கா. 540

கங்கைவரலாற்றுப் படலம் முற்றும்.

கரு. அகலிகை சாபந்தீர் படலம்.

க. பள்ளி நீங்கிய பங்கயப் பழனநன் னுரை
மெள்ள வான்கவை தடவுறுங் கடைசியர் மிளிர்ந்த
கள்ள வாணெடுங் கண்ணிழல் கயலெனக் கருதா
அள்ளி நாணுறுமகன்பணை விதேகநா டடைந்தார். 541

உ. வரம்பில் வீரன்சிறை மதகுகண் முழவொலி வழங்க
அரும்பு நாண்மல ரசோகுக ளலர்விளக் கெடுப்ப
நரம்பி னின்றதேன் றுரைகொ ணறுமலர் யாழிற்
சுரும்பு பாண்செயத் தோகைநின் றடுவு சோலை. 542

௩. பட்ட வானுதன் மடந்தையர் பார்ப்பெனுந் தூதால்
எட்ட வாதரத் துழல்பவ ரிதயங்கள் கொதிப்ப
வட்ட நாண்மரை மலரின்மேல் வயலிடை மள்ளர்
நட்ட காவியங் கட்கடை காட்டுவ கழனி 543

௪. தூவி யன்னந்த மினமென்று நடைகண்டு தொடரக்
கூவு மென்குயிற் குதலையர் குடைந்ததண் புனல்வாய்
ஓவில் குங்குமச் சுவடுற வொன்றொடொன் றாடிப்
பூவு றங்கினும் புள்ளுறங் காதன பொய்கை. 544

௫. முறையி னின்முது மேதியின் முலைவழி பாலுந்
துறையி னின்றுயர் மாங்கனி தூங்கிய சாறும்
அறையு மென்கரும் பாட்டிய வமுதமு மழிதேன்
நறையு மல்லது நளிர்புனல் பெருகல நதிகள். 545

௬. இழைக்கு நுண்ணிடை யிடைதர முகடுயர் கொங்கை
மழைக்கண் மங்கைய ரரங்கினின் மகரயாழ் முழவம்
முழக்கு மின்னிசை வெருவிய மோட்டிள வெருமை
உழக்க வாளைகள் பாளையிற் குதிப்பன வோடை. 546

௭. படைநெ டுங்கண்வா ளுறைபுகப் படர்புனன் மூழ்கிக்
கடையு முன்கடற் செழுந்திரு வெழும்படி காட்டி
மிடையும் வெள்வளை புள்ளொடு மொலிப்பமெல் லியலார்
குடைய வண்டினங் கடிமலர் குடைவன குளங்கள். 547

௮. இனைய நாட்டிடை யினிதுசென் றிஞ்சிசூழ் மிதிலை
புனையு நீள்கொடிப் புரிசையின் புறத்துவந் திறுத்தார்
மனையின் மாட்சியை யழித்திழி மாதவப் பன்னி
கனையு மோட்டுயர் கருங்கலோர் வெள்ளிடைக் கண்டார். 548

௯. கண்ட கன்மிசைக் காகுத்தன் கழற்றுகள் கதுவ
உண்ட பேதைமை மயக்கற[1] வேறுபட் டுருவங்
கொண்டு மெய்யுணர் பவன்கழல் கூடிய தொப்பப்
பண்டை வண்ணத்தி னின்றனண் மாமுனி பணிப்பான். 549

வேறு.

௧௦. மாயிரு விசும்பிற் கங்கை மண்மிசை யிழித்தோன் மைந்த
மேயின வுவகை யோடு மின்னென வொதுங்கி நின்றாள்

(பிரதி) 1 மயக்கிட.

தீவினை நயத்தல் செய்த தேவர்கோ மாற்குச் செங்கண்
ஆயிர மளித்தோன் பன்னி யகலிகை யாகு மென்றான். 550

கக. பொன்னையேர் சடையான் கூறக் கேட்டலும் பூமி கேள்வன்
என்னையே யென்னை யேயிவ் வுலகிய லிருந்த வாறே
முன்னை யூழ் வினையி னாலோ நடுவொன் றா முடிந்த துண்டோ
அன்னையே யனையாட் கிவ்வா றடுத்தவா றருளு கென்றான்.

கஉ. அவ்வுரை யிராமன் கூற வறிவனு மவனை நோக்கிச்
செவ்வியோய் கேட்டி மேனாள் செறிசுடர்க் குலிசத் தண்ணல்
அவ்விய மவித்த சிந்தை முனிவனை யற்ற நோக்கி
நவ்விபோல் விழியி னாடன் வனமுலை நச்ச லுற்றான். 552

கந. தையலா ணயன வேலு மன்மதன் சரமும் பாய
உய்யலா முறுதி நாடித் திரிபவ னொருநா ளுற்ற
மையலா லறிவு நீங்கி மாமுனிக் கற்றஞ் செய்து
பொய்யிலா வுள்ளத் தான்ற னுருவமே கொண்டு புக்கான்.

கச. புக்கவ ளோடுங் காமப் புதுமண மதுவின் றேறல்
ஒக்கவுண் டிருத்த லோடு முணர்ந்தன ளுணர்ந்த பின்னுந்
தக்கதன் றென்னத் தேரா டாழ்ந்தன ளிருப்பத் தாழா
முக்கண னனைய வாற்றன் முனிவனு முடிக வந்தான். 554

கரு. சரந்தருஞ் சாப மல்லாற் றடுப்பருஞ் சாபம் வல்ல
வரந்தரு முனிவ னெய்த வருதலும் வெருவி மாயா
நிரந்தர முலகி னிற்கும் நெடும்பழி பூண்டா னின்றான்
புரந்தர னடுங்கி யாங்கோர் பூசையாய்ப் போக லுற்றான். 555

கசு. தீவிழி சிந்த நோக்கிச் செய்ததை யுணர்ந்து வெய்ய
தூயவ னவனை நின்கைச் சுடுசர மனைய சொல்லால்
ஆயிர மைந்தர்க் குள்ள[1] வறிகுறி யுனக்குண் டாகென்
றேயின னவையெ லாம்வந் தியைந்தன விமைப்பின் முன்னர்.

கஎ. வண்ணவார் குழலி னார்க்கும் வானவர் தமக்கு மாகேன்
எண்ணிநான் செய்த குற்ற முனிவநீ பொறுத்தி யென்னப்
பண்ணிய வுறுப்பிற் கொண்ட பத்துநூ றவையும் போக
அண்ணிய விண்ணி லாளிக் காயிர நயன மென்றான். 557

(பிரதி) 1 மாதர்க்குள்ள.

௧௮. எல்லையி ஞண மெய்தி யாவர்க்கு நகைவந் தெய்தப்
புல்லிய பழியி னோடும் புரந்தரன் போய பின்னை
மெல்லிய லாளை நோக்கி விலைமக ளனைய நீயுங்
கல்லிய லாதி யென்றான் கருங்கலாய் மருங்கு வீழ்வாள். 558

௧௯. பிழைத்தனன் பொறுக்கை யென்றும் பெரியவர் தகைமையென்பால்
அழற்றருங் கடவு ளன்னாய் முடிவிதற் கருளு கென்னத்
தழைத்துவண் டிமிருந் தண்டார்த் தசரத ராம னென்பான்
கழற்றுகள் கதுவ விந்தக் கல்லுருத் தவிரு மென்றான். 559

௨௦. இவ்வண்ண நிகழ்ந்த வண்ண மினியிந்த வுலகுக் கெல்லாம்
உய்வண்ண மன்றி மற்றோர் துயர்வண்ண முறுவ துண்டோ
மைவண்ணத் தரக்கி போரின் மழைவண்ணத் தண்ண லேயுன்
கைவண்ண மங்குக் கண்டேன் கால்வண்ண மிங்குக் கண்டேன்.

௨௧. தீதிலா வுதவி செய்த சேவடிக் கரிய சிங்கம்
கோதிலாக் குணத்தான் சொன்ன பொருளெலா மனத்துட் கொண்டு
மாதவ னருளுண் டாக வழிபடாய் படரு றாதே
போதிநீ யன்னை யென்னப் பொன்னடி வணங்கிப் போனாள்.

௨௨. அருந்தவ னுறையு டன்னை யணுகின ரனுக லோடும்
விருந்தினர் தம்மைக் காணு விம்மலால் வியந்த நெஞ்சன்
பரிந்தெதிர் கொண்டு புக்குக் கடன்முறை யாவும் பண்ணிப்
புரிந்தபின் காதி செம்மல் புனிதமா தவனை நோக்கி. 562

௨௩. அஞ்சன வண்ணத் தான்றன் னடித்துகள் கதுவா முன்னம்
வஞ்சிபோ லிடையாள் பண்டை வண்ணத்த ளாகி நின்றாள்
நெஞ்சினாற் பிழையி லாளை நீயழைத் திடுதி யென்னாக்
கஞ்சமா மலரோ னன்ன முனிவனுங் கருத்துட் கொண்டான்.

௨௪. குணங்களா லுயர்ந்த வள்ளல் கோதமன் கமல பாதம்
வணங்கினன் வலங்கொண் டேத்தி மாசறு கற்பின் மிக்க
அணங்கினை யவன்கை யீந்தாண் டருந்தவ னோடும் வாச
மணங்கிளர் சோலை நீங்கி மணிமதில் மிதிலை கண்டார். 564

அகலிகைசாபந்தீர் படலம் முற்றும்.

கசு. மிதிலைகாண் படலம்.

க. மையறு மலரி னீங்கி யான்செய்மா தவத்தின் வந்து
செய்யவ ளிருந்தா ளென்று செழுமணிக் கொடிக ளென்னும்
கைகளை நீட்டி யந்தக் கடிநகர் கமலச் செங்கண்
ஐயனை யொல்லை வாவென் றழைப்பது போன்ற தன்றே. 565

உ. நிரம்பிய மாடத் தும்பர் நிரைமணிக் கொடிக ளெல்லாம்
தரம்பிற ரின்மை யுன்னித் தருமமே தூது செப்ப
வரம்பில்பே ரழகி னாளை மணஞ்செய்வான் வருகின் றானென்
றரம்பையர் விசும்பி னாடு மாடலி னாடக் கண்டார். 566

ங. பகற்கதிர் மறைய வானம் பாற்கடல் கடுப்ப நீண்ட
துகிற்கொடி மிதிலை மாடத் தும்பரிற் றுவன்றி நின்று
முகிற்குலந் தடவுந் தோறு நனைவன முகிலிற் சூழ்ந்த
அகிற்புகை கதுவுந் தோறு முலர்வன வாகக் கண்டார். 567

ச. ஆதரித் தமுதிற் கோறோய்த் தவயவ மமைக்குந் தன்மை
யாதெனத் திகைக்கு மல்லான் மதனற்கு மெழுத லாகாச்
சீதையைத் தருத லாலே திருமக ளிருந்த செய்ய
போதெனப் பொலிந்து தோன்றும் பொன்மதின் மிதிலை புக்கார்.

ரு. சொற்கலை முனிவ னுண்ட சுடர்மணிக் கடலுந் துன்னி
அற்கலந் திலங்கு பன்மீ னரும்பிய வானும் போல
விற்கலை நுதலி னாரு மைந்தரும் வெறுத்து நீத்த
பொற்கலன் கிடந்த மாட நெடுந்தெரு வதனிற் போனார். 569

சு. தாறுபாய் தறுகண் யானை தடமத வருவி தாழ்ப்ப
ஆறுபாய் கலின மாவி லாழியு மிழிந்தோ ராறாய்ச்
சேறுமாய்த் தேர்க ளோடத் துகளுமா யொன்றோ டொன்று
மாறுமா றாகி வாளா கிடக்குலா மறுகிற் சென்றார். 570

எ. தண்டுத லின்றி யொன்றித் தனித்தனி சிறந்த காதல்
உண்டபின் கலவிப் போரி னொசிந்தமென் மகளி ரேபோல்
பண்டருங் கிளவியார்தம் புலவியிற் பரிந்த கோதை
வண்டொடு கிடந்து தேன்சோர் மணிநெடுந் தெருவிற் சென்றார்.

அ. நெய்திர ணரம்பிற் றந்த மழலையாழ் நிறைந்த பாடல்
தைவரு மகர வீணை தண்ணுமை தழுவித் தூங்கக்
கைவழி நயனஞ் செல்லக் கண்வழி மனமுஞ் செல்ல
ஐயநுண் ணிடையா ராடு மாடக வரங்கு கண்டார். 572

கூ. வரப்பறு மணியும் பொன்னு மாரமுங் கவரி வாலும்
சுரப்புடை யகிலும் மஞ்ஞைத் தோகையுந் தும்பிக் கொம்பும்
குரப்பணை நிரப்பு மள்ளர் குவிப்புறக் கரைக டோறும்
பரப்பிய பொன்னி யன்ன வாவணம் பலவுங் கண்டார். 573

க0. பூசலி னெழுந்த வண்டு மருங்கினுக் கிரங்கிப் பொங்க
மாசுறு பிறவி போல வருவது போவ தாகிக்
காசறு பவளச் செங்காய் மரகதக் கமுகிற் பூண்ட
ஊசலின் மகளிர் மைந்தர் சிந்தையோ டுலாவக் கண்டார். 574

கக. கொட்புறு கலினப் பாய்மாக் குயமகன் முடுக்கி விட்ட
மட்கலத் திகிரி போல வாளியின் வருவ மேலோர்
நட்பினி னிடைய றாத ஞானிக ளுணர்வி னென்றாய்க்
கட்புலத் தினைய வென்றுந் தெரிவில தெரியக் கண்டார். 575

கஉ. தயிருறு மத்திற் காம சரம்படத் தலைப்பட் டூடும்
உயிருறு காத லாரி னொன்றையொன் றொருவ கில்லாச்
செயிருறு மனத்த வாகித் தீத்திரள் செங்கண் சிந்த
வயிரவான் கணையத் தியானை மலையென மலையக் கண்டார். 576

கங. வாளரம் பொருத வேலு மன்மதன் சிலையும் வண்டின்
கேளொடுங் கிளைத்த நீலச் சுருளுஞ்செங் கிடையுங் கொண்டு
நீளிருங் களங்க நீக்கி நிரைமணி மாட நெற்றிச்
சாளரந் தோறுந் தோன்றுஞ் சந்திர வுதயங் கண்டார். 577

கச. பளிக்குவள் ளத்து வாக்கும் பசுநறுந் தேறன் மாந்தி
வெளிப்படுந் தகைய வாகி வெறியின மிழற்று கின்ற
ஒளிப்பினு மொளிக்க வொட்டா வூடலை யுணர்த்து மாபோற்
களிப்பினை யுணர்த்துஞ் செவ்விக் கமலங்கள் பலவுங் கண்டார்.

கரு. வள்ளுகிர்த் தளிர்க்கை கோவ மாடகம் பற்றி வார்ந்த
கள்ளென நரம்பு வீக்கிக் கண்ணொடு மனமுங் கூட்டி
வெள்ளிய முறுவ றோன்ற விருந்தென மகளி ரீந்த
தெள்விளிப் பாணித் தீந்தேன் செவிமடுத் தினிது சென்றார்.

கசு. மெய்வரும் போக மொக்க வுடனுண்டு விலையுங் கொள்ளும்
பையர வல்கு லார்த முள்ளமும் பளிங்கு மேபோல்
மையரி நெடுங்க ணோக்கம் படுதலுங் கருகி வந்து
கைபுகிற் சிவந்து காட்டுங் கந்துகம் பலவுங் கண்டார். 580

கஎ. பங்கயங் குவளை யாம்பல் படர்கொடி வள்ளை நீலம்
செங்கிடை தரங்கங் கெண்டை சினைவரா லினைய தேம்பத்
தங்களை யுவமை யான வவயவத் தகைமை சாலும்
மங்கையர் விரும்பி யாடும் வாவிகள் பலவுங் கண்டார். 581

கஅ. கடகமுங் குழையும் பூணு மாரமுங் கலிங்க நுண்ணூல்
வடகமு மகர யாழும் வட்டித்துக் கொடுத்து வாசத்
தொடையலங் கோதை சேரப் பளிக்குநாய் சிவப்பத் தொட்டுப்
படைநெடுங் கண்ணா ராடும் பண்ணைகள் பலவுங் கண்டார். 582

கசு. இயங்குறு புலன்க ளங்கு மிங்குங்கொண் டேக வேகி
மயங்குபு திரிந்து நின்று மறுகுறு முணர்வி தென்னப்
புயங்களிற் கலவைச் சாந்தும் புணர்முலைச் சுவடு நீங்காப்
பயங்கெழு குமரர் வட்டாட் டாடிடம் பலவுங் கண்டார்.

உ0. வெஞ்சின வுருவிற் றென்னு மேனியர் வேண்டிற் றீயும்
நெஞ்சின ரீசன் கண்ணி னெருப்புறு வனங்க னன்னார்
செஞ்சிலைக் கரத்தர் மாதர் புலவிகள் திருத்தித் தேய்ந்த
குஞ்சியர் சுழலா நின்ற மைந்தர்தங் குழாங்கள் கண்டார். 584

வேறு.

உக. பாகொக் குஞ்சொற் பைங்கிளி யோடும் பலபேசி
மாகத் தும்பர் மங்கையர் நாண மலர்கொய்யும்
தோகைக் கொம்பி னன்னவர்க் கன்ன நடைதோற்றுப்
போகக் கண்டு வண்டின மார்க்கும் பொழில்கண்டார். 585

உஉ. உம்பர்க் கேயும் மாளிகை யோளி நிழல்பாய
இம்பர்த் தோன்றுங் காகர்த நாட்டி னெழில் காட்டிப்
பம்பிப் பொங்குங் கங்கையி னாழ்ந்த படைமன்னன்
அம்பொற் கோயிற் பொன்மதில் சுற்றும் மகழ்கண்டார். 586

உங. பொன்னின் சோதி போதினி னூற்றம் பொலிவேபோல்
தென்னுண் டேறற் றீஞ்சுவை செஞ்சொற் கவியின்பம்
கன்னிம் மாடத் தும்பரின் மாடே கழிபேடோ[1]
டன்னம் மாடு முன்றுறை கண்டங் கயனின்றார். 587

மிதிலைகாண் படலம் முற்றும்.

(பிரதி) 1. பெடையோடும்

௧௫. காட்சிப் படலம்.

௧. செப்புங் காலைச் செங்கம லத்தோன் முதல்யாரும்
ஒப்பெண் பாலுங் கொண்டுவ மிப்போ ருவமிக்கும்
அப்பெண் டானே யாயின போதிங் கயன்மற்றோர்
ஒப்பெங் கேகொண் டெவ்வகை நாடி யுரைசெய்கேம். 588

௨. பொன்சேர் மென்காற் கிண்கிணி யாரம் புனையாரம்
கொன்சே ரல்குன் மேகலை தாங்குங் கொடியன்னார்
தன்சேர் கோலத் தின்னெழில் காணச் சதகோடி
மின்சே விக்க மின்னர சென்னும் படிநின்றாள். 589

௩. வென்றம் மானைக் காயயில் வேலுங் கொலைவாளும்
பின்றம் மானப் பேர்கய லஞ்சப் பிறழ்கண்ணாள்
குன்றம் மாடக் கோவி னளிக்கு மமுதன்றி
அன்றம் மாடத் தும்ப ரளிக்கும் மமுதன்னாள். 590

௪. உமையா ளொக்கும் மங்கைய ருச்சிக் கரம்வைப்பக்
கமையாண் மேனி கண்டவர் காட்சிக் கரைகாணார்
இமையா நாட்டம் பெற்றில மென்றா ரிருகண்ணால்
அமையா தென்றா ரந்தர வானத் தவரெல்லாம். 591

௫. பெருந்தே ரல்குற் பெண்ணிவ ளொப்பா ளொருபெண்ணைத்
தருந்தா னின்னு நான்முக னென்றாற் றரலாமே
அருந்தா வந்தத் தேவரி ரந்தா லமிர்தென்னும்
மருந்தே யல்லா லென்னினி நல்கும் மணியாழி. 592

௬. அனையாண் மேனி கண்டபி னண்டத் தரசாளும்
வினையோ ராரும் மேனகை யாதி மிளிர்வேற்கண்
இனையோ ருள்ளத் தின்னலி னோர்தம் முகமென்னும்
பனிதோய் வானின் வெண்மதிக் கென்றும் பகலன்றே. 593

௭. மலர்மே னின்றிம் மங்கையிவ் வையத் திடைவைகப்
பலகா லுந்தம் மெய்நனி வாடும் படிநோற்றார்
அலகோ வில்லா வந்தண ரோநல் லறமேயோ
உலகோ வானோ வும்பர்கொ லோவீ துணரேமால். 594

௮. தன்னே ரில்லா மங்கையர் செங்கைத் தளிர்மானே'
அன்னே தேனே யாரமு தேயென் றடிபோற்றி
முன்னே முன்னே மொய்ம்மலர் தூவி முறைசாற்றப்
பொன்னே சூழும் பூவி னொதுங்கிப் பொலிகின்றாள். 595

௯. கொல்லும் வேலுங் கூற்றமு மென்னும் மிவையெல்லாம்
வெல்லும் வெல்லும் மென்னு மதற்கே விழிகொண்டாள்
சொல்லுந் தன்மைத் தன்றிது குன்றுஞ் சுவருந்திண்
கல்லும் புல்லுங் கண்டுரு கப்பெண் கனிநின்றாள். 596

வே று.

௧௦. வெங்களி விழிக்கொரு விழவு மாயவர்
கண்களிற் காணவே களிப்பு நல்கலான்
மங்கையர்க் கினியதோர் மருந்து மாயவள்
எங்கணு யகற்கினி யாவ தாங்கொலோ. 597

௧௧. இழைகளுங் குழைகளு மின்ன முன்னமே
மழைபொரு கண்ணிணை மடந்தை மாரொடும்
பழகிய வேனுமிப் பாவை தோன்றலால்
அழகெனு மழகுமோ ரழகு பெற்றதே. 598

௧௨. எண்ணரு நலத்தின[1] ளிணைய ணின்றுழிக்
கண்ணொடு கண்ணிணை கௌவி யொன்றையொன்
றுண்ணவுண் ணிறையொடு முணர்வு மொன்றிட
அண்ணலு நோக்கின னவளு நோக்கினள். 599

௧௩. நோக்கிய நோக்கெனு நுதிகொள் வேலிணை
ஆக்கிய மதுகையான் றோளி னாழ்ந்தன
வீக்கிய கனைகழல் வீரன் செங்கணும்
தாக்கணங் கனையவ ளனத்திற் றைத்தவே. 600

௧௪. பருகிய நோக்கெனும் பாசத் தாற்பிணித்
தொருவரை யொருதர்தம் முள்ள மீர்த்தலால்
வரிசிலை யண்ணலும் வாட்கண் மங்கையும்
இருவரு மாறிப்புக் கிதய மெய்தினர். 601

௧௫. மருங்கிலா நங்கையும் வசையி லையனும்
ஒருங்கிய விரண்டுடற் குயிரொன் றாயினர்
கருங்கடற் பள்ளியிற் கலவி நீங்கிப்போய்ப்
பிரிந்தவர் கூடினாற் பேசல் வேண்டுமோ. 602

௧௬. அந்தமி லழகனை யணங்கி லாமையாற்
பைந்தொடி யோவியப் பாவை போன்றனள்
சிந்தையு நிறையுமெய்ந் நலனும் பின்செல
மைந்தனு முனியொடு மறையப் போயினான். 603

காட்சிப் படலம் முற்றும்.

(பிரதி) 1. எண்ணருங் கலத்தின

கசு. கைக்கிளைப் படலம்.

க. பிறையெனு நுதலிவள் பெண்மை யென்படும்
நறைகம ழலங்கலா னயன கோசரம்
மறைதலு மனமெனு மத்த யானையின்
நிறையெனு மங்குச நிமிர்ந்து போயதே. 604

உ. மாலுற வருதலு மனமு மெய்யுந்தன்
நூலுறு மருங்குல்போ லுடங்கு வாணெடும்
காலுறு கண்வழிப் புகுந்த காமநோய்
பாலுறு பிரையெனப் பரந்த தெங்குமே. 605

ந. நோமுறு நோய்நிலை நுவல கிற்றிலள்
ஊமரின் மனத்திடை யுன்னி விம்மினாள்
காமனு மொருசரங் கருத்தி னெய்தனன்
வேமெரி யதனிடை விறகிட் டென்னவே. 606

ச. நிழலிடு குண்டல மதனி னெய்யிடா
அழலிடா மிளிர்ந்திடு மயில்கொள் கண்ணினாள்
சுழலிடு கூந்தலுந் துகிலுஞ் சோர்தரத்
தழலிடு வல்லியே போலச் சாம்பினாள். 607

ரு. தழங்கிய கலைகளு நிறையுஞ் சங்கமும்
மழுங்கிய வுள்ளமு மறிவும் வாய்மையும்
இழந்தவ ளிமையவர் கடைய யாவையும்
வழங்கிய கடலென வறிய ளாயினாள். 608

சு. கலங்குழைந் துகநெடு நாணுங் கண்ணற
நலங்குழைந் தாணகின் முகத்தி லேவுண்டு
மலங்குழை யெனவுயிர் வருந்திச் சோர்தரப்
பொலங்குழை மயிலைக்கொண் டரிதிற் போயினார். 609

எ. காதொடு கடைபொரு கயற்க ணங்கைதன்
பாதமுங் கரங்களு மனைய பல்லவந்
தாதொடுங் குழையொடு மடுத்த தண்பனிச்
சீதநுண் டுளிமல ரமளி சேர்த்தினார். 610

அ. நாளறு நறுமல ரமளி நண்ணினாள்
பூளைவீ புரைபனிப் புயற்குத் தேம்பிய
தாளதா மரைமலர் தனைந்த பொய்கையும்
வாளரா நுங்கிய மதியு மென்னவே. 611

௯. மலைமிசைத் தடத்துகு மழைக்க ணாலிபோல்
முலைமுகட் டுதிர்ந்தன நெடுங்கண் முத்தினம்
சிலைநுதற் கடையுறச் செறிந்த வேர்வுதன்
உலைமுகப் புகைதரு முயிர்ப்பின் மாய்ந்ததே. 612

௧0. கம்பமில் கொடுமனக் காம வேடன்கை
அம்பொடு சோர்வதோர் மயிலு மன்னவள்
வெம்புறு மனத்தனல் வெதுப்ப மென்மலர்க்
கொம்பென வமளியிற் குழைந்து சாய்ந்தனள். 613

௧௧. சொரிந்தன நறுமலர் சுறுக்கொண் டேறின
பொரிந்தன கலவைகள் பொறியிற் சிந்தின
எரிந்தவெங் கனல்சுட விழையிற் கோத்தநூல்
பரிந்தன, கரிந்தன பல்ல வங்களே. 614

௧௨. தாதியர் செவிலியர் தாயர் தௌவையர்
மாதுய ருழந்துழந் தழுங்கி மாழ்கினர்
யாதுகொ லிதுவென வெண்ண றேற்றலர்
போதினொ டயினிநீர் சுழற்றிப் போக்கினார். 615

௧௩. அருகினின் றசைக்கின்ற வால வட்டக்கால்
எரியினை மிகுத்திட விழையு மாலையும்
கரிகுவ தீவன கனல்வ காட்டலால்
உருகுபொற் பாவையு மொத்துத் தோன்றினாள். 616

௧௪. அல்லினை வகுத்ததோ ரலங்கற் காடெனும்
வல்லெழு வல்லவேல் மரக தப்பெருங்
கல்லெனு மிருபுயங் கமலங் கண்ணெனும்
வில்லொடு மிழிந்ததோர் மேக மென்னுமே. 617

௧௫. நெருக்கியுட் புகுதரு நிறையும் பெண்மையும்
உருக்கியென் னுயிரொடு முண்டு போயினான்
பொருப்புறழ் தோள்புணர் புண்ணி யத்தது
கருப்புவில் லன்றவன் காம னல்லனே. 618

௧௬. பெண்வழி நலனொடும் பிறந்த நாணொடும்
எண்வழி யுணர்வுநா னெங்குங் காண்கிலேன்
மண்வழி நடந்தடி வருந்தப் போனவன்
கண்வழி நுழையுமோர் கள்வ னேகொலாம். 619

கஎ. இந்திர நீலமொத் திருண்ட குஞ்சியும்
சந்திர வதனமுந் தாழ்ந்த கைகளும்
சுந்தர மணிவரைத் தோளு மேயல
முந்தியென் னுயிரையம் முறுவ லுண்டதே. 620

கஅ. ப்டர்க்தொளி பரந்துயிர் பருகு மாகமும்
தடந்தரு தாமரைத் தாளு மேயல
கடந்தரு மாமதக் களிகல் யானைபோல்
நடந்தது கிடந்ததென் னுள்ள நண்ணியே. 621

கசு. உரைசெயிற் றேவர்தம் முலகு ளானலன்
விரைசெறி தாமரை யிமைக்கு மெய்ம்மையால்
வரிசிலைத் தடக்கையன் மார்பி னூலின்ன்
அரசிளங் குமரனே யாகல் வேண்டுமால். 622

உ௦. பிறந்துடை நலநிறை பிணித்த வெந்திரம்
கறங்குபு திரியுமென் கன்னி மாமதில்
எறிந்தவக் குமரனை யின்னுங் கண்ணிற்கண்
டறிந்துயி ரிழக்கவு[1] மாகு மேகொலாம். 623

உக. என்றிவை யினையன விளம்பு மேல்வையின்
நின்றன னிவணெனு நீங்கி னெனும்
கன்றிய மனத்துறு காம வேட்கையால்
ஒன்றல பலநினைந் துணங்கு காலையே. 624

உஉ அன்னமென் னடையவ ளமைத்த காமத்தீத்
தன்னையுஞ் சுடுமென றரிக்கி லானென
நன்னெடுங் கரங்களை நடுக்கி யோடிப்போய்
முன்னைவெங் கதிரவன் கடலின் மூழ்கினான். 625

உங. விரிமலர்த் தென்றலாம் வீசு பாசமும்
எரிநிறச் செக்கரு மிருளுங் காட்டலால்
அரியவட் கனறரு மந்தி மாலையாங்
கருநிறச் செம்மயிர்க் காலன் றோன்றினன். 626

உச. பீதறை பறவையாம் பறையுங் கீழ்விளி
ஓதமென் சிலம்பொடு முதிரச் செக்கரும்
பாதக விருள்செயுங் கள்சுகமும் பற்றலாற்
சாதக ரென்னவுந் தகைத்திம் மாலையே. 627

(பிரதி) 1. மாக வேண்டுமால்

வேறு.

உரு. கயங்க ளென்னுங் கனல்தோய்ந்து கடிநாண் மலரின் விடம்பூசி
இயங்கு தென்றன் மன்மதவே ளெய்த புண்ணி னிடைநுழைய
உயங்கு முணர்வு நன்னலமு முருகிச் சோர்வா ருயிருண்ண
வயங்கு மாலை வரனோக்கி யிதுவோ கூற்றின் வடிவென்றாள்.

உசு. கடலோ மழையோ முழுநீலக் கல்லோ காயா நறும்போதோ
படர்பூங் குவளை நாண்மலரோ நீலோற் பலமோ பானலோ
இடர்சேர் மடவா ருயிருண்ப தியாதோ வென்று தளர்வான்முன்
அடல்சே ரசுரர் நிறம்போலு மந்தி மாலை வந்ததுவே. 629

உஎ. மைவா னிறத்துமீனெயிற்று வாடை யுயிர்ப்பின் வளர்செக்கர்ப்
பைவா யந்திப் படவரவே யின்னா விளைத்துப் பகைத்தியால்
எவ்வா றொருவன் கையோயா னுயிரு மொன்றே யினியில்லை
உய்வான் வழியிற் பழிபூண வுன்னோ டெனக்குப் பகையுண்டோ.

உஅ. ஆல முலகிற் பரந்ததுவோ வாழி கிளர்ந்த தோவவர்தம்
நீல நிறத்தை யெல்லோரு நினைக்க வதுவாய் நிரம்பியதோ
கால னிறத்தை யஞ்சனத்திற் கலந்து குழைத்தா காயத்தும்
மேலை நிலத்து மெழுகியதோ[1] விளக்கு மிருளாய் விளைந்ததுவே.

உகூ. வெளிநின் றவரோ போய்மறைந்தார் விலக்க வொருவர் தமைக்காணேன்
எளியள் பெண்ணென் றிரங்காதே யெல்லி யாமத்[2] திருளூடே
ஒளியம் பெய்து மன்மதனா ருனக்கு மாற்ற முரைத்தாரோ
அளியன் செய்த தீவினையா லன்றி லீரும் வந்தீரோ. 632

௩0. ஆண்டங் கனையா ளினையநினைந் தழுங்கும் வேலை யகல்வானம்
தீண்ட நிமிர்ந்த பெருங்கோயிற் சீத மணியின் வேதிகைவாய்
நீண்ட சோதி நெய்விளக்கம் வெய்ய வென்றங் கவைநீக்கித்
தூண்டல்செய்யா மணிவிளக்கின் சுடரா லிரவைப் பகல்செய்தார்

௩க. பெருந்திண் ணெடுமால் வரைநிறுவிப் பிணித்த பாம்பின் மணித்தாம்பால்
விரிந்த திவலை பொதிந்தமணி விசும்பின் மீனின் மேல்விளங்க
அருந்த வமரர் கலக்கியநா ளமுது நிறைந்த பொற்கலசம்
இருந்த திடைவந் தெழுந்ததென வெழுந்த தாழி வெண்டிங்கள்

௩உ. வண்டா ரயனூர் மறைபாட மலர்ந்த தொருதா மரைப்போது
பண்டா லிலையின் மிசைக்கிடந்து பாரு நீரும் பசித்தவன்போல்
உண்டா னுந்திக் கடல்பூத்த தோதக் கடலுந் தான்வேறோர்
வெண்டா மரையின் மலர்பூத்த தொத்த தாழி வெண்டிங்கள்.

(பிரதி) 1. மெழுதியதோ. 2. மாயத்.

௩௩. புள்ளிக் குறியிட் டெனப்பன்மீன் பூத்த வானம் பொதிகங்குல்
நள்ளிற் சிறந்த விருட்பிழம்பை நக்கி நிமிர்ந்த நிலாக்கற்றை
கிள்ளைக் கிளவிக் கென்னுங்கொல் கீழ்பாற் றிசையின் மேல்வைத்த
வெள்ளிக் கும்பத் திளங்கமுகின் பாளை போன்று விரிந்துளதால்.

௩௪. வண்ண மாலை கைபரப்பி யுலகை வளைத்த விருளெல்லாம்
உண்ண வெண்ணித் தண்மதிய மதனுள் ளெழுந்த நெடுநிலா
விண்ணு மண்ணுந் திசையனைத்தும் விழுங்கிக்கொண்ட விரிசன்னீர்ப்
பண்ணை வெண்ணைச் சடையன்றன் புகழ்போ லெங்கும்பரந் துளதால்.

௩௫. நீத்த மதனின் முளைத்தெழுந்த நெடுவெண் டிங்க ளெனுந்தச்சன்
மீத்தன் கரங்க ளவைபரப்பி விரிந்த நிலவின் வெண்சுதையாற்
காத்த கண்ணன் மணியுந்திக் கமல நாளத் திடைப்பண்டு
பூத்த வண்டம் பழைய தென்று புதுக்கு வானும் போன்றுளதால்.

௩௬. விரைசெய்கமலப்பெரும்போதின் விரும்பிப்புகுந்ததிருவினொடும்
குரைசெய்வண்டின் குழாமிரியக் கூம்பிச் சாம்பிக் குவிந்துளதால்
உரைசெய் திகிரி தனையுருட்டி யொருகோ லோச்சி யுலகாண்ட
அரைசனொதுங்கத்தலையெடுத்தகுறும்பர்போன்ற தரக்காம்பல்.

௩௭. நீங்கா மாமை யவர்தமக்கு நிறமென் றுன்னிப் புறமேபோய்
ஏங்கா நின்ற வெறிகடற்கு மெனக்குங் கொடியை யானுயே
ஓங்கா நின்ற விருளாய்வந் துலகை விழுங்கி மேன்மேலும்
வீங்கா நின்ற கருநெருப்பி னிடையே யெழுந்த வெண்ணெருப்பே.

வேறு.

௩௮. கொடியை யல்லைநீ யாரையுங் கொல்கிலாய்
வடிவி னின்னமு தத்தொடு வந்தனை
பிடியின் மென்னடைப் பெண்ணொடென் றுலெனைச்
சுடுதி யோகடற் றோன்றிய திங்களே. 641

௩௯. மீது மொய்த்தெழு வெண்ணில வின்கதிர்
மோது மத்திகை மென்முலை மேற்பட
ஓதி மப்பெடை வெங்கன லுற்றெனப்
போது மொய்த்தம ளிப்புரண் டாளரோ. 642

௪0. நீக்க மின்றி நிமிர்ந்த நிலாக்கதிர்
தாக்க வெந்து சூரிந்து தளர்ந்தனள்
சேக்கை யாகி மலர்ந்தசெந் தாமரைப்
பூக்கள் பட்டதப் பூவையும் பட்டனள். 643

௪௧. வாச மென்கல லைவக்கனி வாரிமேற்
பூசப் பூசப் புலர்ந்து புழுங்கினுள்
வீச வீச வெதும்பினண் மென்முலை
ஆசை நோய்க்கு மருந்துமுண் டாங்கொலோ. 644

௪௨. தாய ரிற்பரி சேடியர் தாதுகும்
வீய ரித்தளிர் மெல்லணை மேனியிற்
காயெ ரிக்கரி யக்கரி யக்கொணர்ந்
தாயி ரத்தி னிரட்டி யடுக்கினுர். 645

௪௩. கன்னி நன்மனை யிற்கமழ் சேக்கையுள்
அன்ன மின்னண மாயின ளன்னவள்
மின்னின் மின்னிய மேனிகண் டானெனச்
சொன்ன வண்ணனுக் குற்றது சொல்லுவாம். 646

கைக்கிளைப் படலம் முற்றும்.

---

௧௭. கோசிகப் படலம்

௧. ஏகி மன்னனைக் கண்டெதிர் கொண்டபின்
ஓகை யோடு மினிதுகொண் டுய்த்திடப்
போக பூமியிற் பொன்னக ரன்னதோர்
மாக மாடத் தனைவரும் வைகினுர். 647

௨. வைகு மவ்வழி மாதவம் யாவுமோர்
செய்கை கொண்டு நடந்தெனத் தீதறு
மொய்கொள் வீரன் முளரியந் தாளினுல்
மெய்கொ ணங்கை யருண்முனி மேவினுன். 648

௩. வந்தெ திர்ந்த முனிவனை வள்ளலுஞ்
சிந்தை யாரவ ணங்கலுஞ் சென்றெதிர்
அந்த மில்குணத் தானெடுத் தாசிகள்
தந்து கோசிகற் சார்வுற வெய்தலும். 649

௪. கோத மன்றரு கோமுனி கோசிக
மாத வன்றனை மாமுக நோக்கியிப்
போது நீயிவட் போதவிப் பூதலம்
ஏது செய்த தவமென் றியம்பினுன். 650

௫. பூந்தண் சேக்கைப் புனிதனை யேபொரு
வேய்ந்த கேண்மைச் சதானந்த னென்றெனும்
வாய்ந்த மாதவன் மாமுக நோக்கினால்
தோய்ந்த சிந்தைக் கவுசிகன் சொல்லுவான். 651

௬. வடித்த மாதவ கேட்டியிவ் வள்ளறான்
இடித்த வெங்குரற் றாடகை யாக்கையும்
அடுத்த வேள்வியும் நின்னன்னை சாபமும்
முடித்தென் னெஞ்சத் திடர்முடித் தானென்றான். 652

௭. என்று கோசிகன் கூறிட வீறிலா
வன்ற போதனன் மாதவ நின்னருள்
இன்று தானுள தேலரி தியாதிந்த
வென்றி வீரர்க் கெனவும் விளம்பிமேல். 653

௮. எள்ளில் பூவையு மிந்திர நீலமும்
அள்ளல் வேலையு மம்புத சாலமும்
விள்ளும் வீயுடைப் பானுவு மேயுமெய்
வள்ளல் தன்னை மதிமுக நோக்கியே. 654

௯. நறும லர்த்தொடை நாயக நானுனக்
கறிவு றுத்துவன் நற்கிவ் வருந்தவன்
இறையெ னப்புவிக் கீறில்பல் லாண்டெலாம்
முறையி னிற்புரந் தேயருண் முற்றினான். 655

௧௦. அரசின் வைகி யறனி னமைந்துழி
விரசு கானிடைச் சென்றனன் வேட்டைமேல்
உரைசெய் மாதவத் தோங்கு வசிட்டனும்
பரசு வானவன் பாலணைந் தானரோ. 656

வே று.

௧௧. அருந்ததி கணவன் வேந்தற் கருங்கடன் முறையி னாற்றி
இருந்தரு டருதி யென்ன விருந்துழி யினிது நிற்கே
விருந்தினி யமைப்பெ னென்னாச் சுரபியை விளித்து நீயே
சுரந்தரு ளமிர்த மென்ன வருண்முறை சுரந்த தன்றே. 657

௧௨. அறுசுவைத் தாய வுண்டி யரசனின் னணிகத் தோடும்
பெறுகென வளிப்ப வேந்தோ டியாவருந் துய்த்த பின்றை
நறைகமழ் மலரும் வாசக் கலவையு நல்க லோடும்
உறுதுயர் தணிந்து மன்னன் மனத்துணர்ந் துரைக்க லுற்றான்.

கங. மாதவ வெழுந்தி லாய்நீ வயப்புடைப் படைகட் கெல்லாம்
கோதறு மமுதத் தோடு முதவுறு கொள்கை தன்னால்
தீதறு குணத்தான் மிக்க செழுமறை தெரிந்த நூலோர்
மேதகு பொருள்கள் யாவும் வேந்தருக் கென்கை தன்னால்.

கச. நிற்கிது தருவ தன்றா னீடருஞ் சுரபி தன்னை
ஏற்கரு ளென்ற லோடு மியும்பலன் யாதும் பின்னர்
வற்கலை யுடையோன் யானோ வழங்கலன் வரும தாகிற்
கொற்கொள்வே னுழவ நீயே கொண்டகல் கென்று கூற. 660

கரு. பணித்தது புரிவ னென்னாப் பார்த்திப னெழுந்து பொங்கிப்
பிணித்தனன் சுரபி தன்னைப் பெயர்வுறிப் பிணியை வீட்டி
மணித்தடந் தோளி னற்குக் கொடுத்தியோ மறைகள் யாவும்
கணித்தவெம் பெரும வென்னக் கலைமறை முனிவன் சொல்வான்.

கசு. கொடுத்திலன் யானே மற்றைக் குடைகெழு வேந்தன் றானே
பிடித்தகல் வுற்றா னென்னப் பெருஞ்சினங் கதுவு நெஞ்சோ
டிடித்தெழு முரச வேந்தன் சேனையை யானே யின்று
முடிக்குவென் காண்டி யென்ன முனிந்துமெய் சிலிர்த்த தன்றே.

கஎ. பப்பர ரெயினர் சீனர் சோனகர் முதல பல்லோர்
கைப்படை யதனி னோடுங் கபிலைமாட் டுதித்து வேந்தன்
றுப்படை சேனை யாவுந் துணித்தனர் துணித்த லோடும்
வெப்புடைக் கொடிய மன்னன் றனையர்கள் வெகுண்டு மிக்கார்.

கஅ. சுர்பியின் வலியி தன்றால் சுருதிநூ லுணர வல்ல
வரமுனி வஞ்ச மென்னா மற்றவன் சிரத்தை யின்னே
அரிகுது மென்னப் பொங்கி யடர்த்தன ரடர வன்னான்
எரியெழ விழித்த லோடு மிறந்தனர் குமர ரெல்லாம். 664

க௯. ஐயிரு பத்தின் மைந்தரவிந்தமை யரசன் காணா
வெய்சொரி கனலிற் காந்தி நெடுங்கொடித் தேர்க டாவிக்
கைதொடர் கணையி னோடுங் கார்முகம் வளைய வாங்கி
எய்தனன் முனியுந் தன்கைத் தண்டினை யெதிர்க வென்றான்.

௨௦. கடவுளர் படைக ளீறாக் கற்றன படைகள் யாவும்
விடவிட வேந்தன் றண்டம் விழுங்கிமேல் விளங்கல் காணா
வடவரை வில்லி தன்னை வணங்கியே வழுத்த லோடும்
அடலுறு படையோன் றீயா வன்னவ னகன்றா னன்றே. 666

உக. விட்டனன் படையை வேந்தன் விண்ணுளோ ருலகை யெல்லாம்
சுட்டன னென்ன வஞ்சித் துளங்கினர் முனியும் வந்து
கிட்டிய படையை யுண்டு விளங்கினன் கிளரு மேனி
முட்டிவெம் பொறிகள் சிந்தப் பொருபடை முரணகன்ற. 667

உஉ. கண்டன னரசன் காணாக் கலைமறை யவர்கட் கல்லால்
திண்டிறல் வலியுந் தேசு முளவோவனல் சீரி தாமோ
மண்டல முழுதுங் காக்கு மொய்ம்பொரு வலனன் றென்னா
ஒண்டவம் புரிவ னென்ன வும்பர்கோன் றிசையை யுற்றான்.

உங. மாண்டமா தவத்தோன் செய்த வலனையே மனத்தி னுன்னிப்
பூண்டமா தவத்த னாகி யரசர்கோன் பொலியு நீர்மை
காண்டலு மமரர் வேந்தன் றனுக்குறு கருத்தி னோடும்
தூண்டினனரம்பைமாருட் டிலோத்தமையெனுஞ்சொன்மானை

உச. அன்னவண் மேனி காணா வனங்கவேள் சரங்கள் பாயத்
தன்னுணர் வழிந்து காதற் சலதியி னழுந்தி வேந்தன்
பன்னரும் பகல்தீர் வுற்றுப் பருணிதர் தெரிந்த நூலின்
நன்னய முணர்ந்தோ னாகி நஞ்செனக் கனன்று நக்கான். 670

உரு. விண்முழு தாளி செய்த வினையென வெகுண்டு நீபோய்
மண்மக ளாதி யென்று மடவா றன்னை யேவிக்
கண்மலர் சேப்ப வுள்ளங் கறுப்புறக் கடிதி னேகி
எண்மரில் வலிதென் றெண்ணும் யமன்றிசை யதனை யுற்றான்.

உசா. தென்றிசை யதனை நண்ணிச் செய்தவஞ் செலுத்தும் வைகல்
வன்றிற லயோத்தி வாழு மன்னவன் றிரிசங் கென்பான்
தன்றுணைக் குருவை நண்ணித் தனுவொடுந் துறக்க மெய்த
இன்றெனக் கருளு கென்ன வாண்டிறந் தெய்து கென்றான். 672

உஎ. நினக்கொலா தாகி னைய நீணிலத் தியாவ ரேனும்
மனக்கினி யாரை நாடி வகுப்பன்யான் வேள்வி யென்னச்
சினக்கொடுந் திறலோய் முன்னர்த் தேசிகற் றப்பி வேறோர்
நினக்கித னாடி நின்றாய் நீசனாய் விடுதி யென்றான். 673

உஅ. மலரிலோன் மைந்தன் மைந்தின் வழங்கிய சாபந் தன்னால்
அலரியோன் குலமு நாணு மொளியிழந் தரசர் கோமான்
புலரியங் கமலம் போலும் பொலிவொரீஇ வதனம் பூவிற்
பலருமாங் கிகழ்தற் கொத்த படிவம்வந் துற்ற தன்றே. 674

௨௯. காசொடு முடியும் பூணுங் கரியவாங் கனகம் போன்றும்
தூசொடு மணியு மூன்றால் தோற்றருந் தோற்றம் போன்று
மாசொடு கருகி மேனி வனப்பழிந் திடலூர் வந்தான்
சீசியுற் றுரு மெள்ளத் திகைப்பொடு பழுவஞ் சேர்ந்தான். 675

௩0. கானிடைச் சிறிது வைகல் கழித்தொர்நாட் கௌசி கப்பேர்க்
கோனிருந் துறையுஞ் சோலை குறுகினன் குறுக லோடும்
ஈனனீ யாவன் போந்த திவ்விட மென்மு னென்ன
மேனிகழ் பொருள்கள் யாவும் விளம்பினன் வணங்கி வேந்தன்.

௩௧. இற்றதோ வெனநக் கிங்கி யானிரு வேள்வி முற்றி
மற்றல களிப்ப னென்னு மாதவர் தம்மைக் கூவச்
சுற்றுறு முனிவர் யாருந் தொக்கனர் வசிட்டன் மைந்தர்
கற்றில மரசன் வேள்வி கனற்றுறை புலையற் கீவான். 677

௩௨. என்றுரைத் தியாங்க ளொல்லோ மென்றனரென்னப் பொங்கிப்
புன்றொழிற் கிராத ராகிப் போகெனப் புகற லோடும்
அன்றவ ரெயின ராகி யடவிக டோறுஞ் சென்றார்
நின்றுமா தவத்தை முற்றி நித்தரை வருக வென்றான். 678

௩௩. அரசனும் புலையற் கின்னே யனற்றுறை முற்றி யெம்மை
விரசுக வல்லை யென்றல் விழுமிதென் றிகழ்ந்து நக்கார்
புரசைமா களிற்றின் வேந்தைப் போகநீ துறக்கம் யானே
உரைசெய்தேன் றவத்தி னென்ன வோங்கினன் விமானத் தும்பர்.

௩௪. ஆங்கவன் றுறக்க மெய்த வமரர்கள் வெகுண்டு நீசன்
ஈங்குவந் தடைவ தென்னே யிருநிலத் திழிக வென்னத்
தாங்குத லின்றி வீழ்வான் தாபத சரண மென்ன
ஓங்கின னின்னில் லென்ன வுருத்துரு மொக்க நக்கான். 680

௩௫. பேணல ரிகழ்ந்த விண்ணோர் பெரும்பத முதலா மற்றைச்
சேண்முழு தமைப்ப லென்னுச் செழுங்கதிர் கோளு டிங்கள்
மாணொளி கெடாது தெற்கு வடக்க வாய் வருக மற்றைத்
தானுவோ ரீவ யாவுஞ் சமைக்குவெ னென்னும் வேலை. 681

௩௬. நறைத்தரு வுடைய கோனு நான்முகக் கடவு டானும்
கறைத்தரு களனு மற்றைக் கடவுளர் பிறருந் தொக்குப்
பொறுத்தருண் முனிவ னின்னைப் புகல்புகுந் தவனைக் காத்தல்
அறத்திற னென்றும் தாரா கணத்தொடு மடைக வன்றான். 682

௩௭. அரசமா தவனீ யாதி யைந்துநாட் டென்பால் வந்துன்
புரைவிளக் கிடுக வென்னாக் கடவுளர் போய பின்னை
நிரைதவன் விரைவி னெய்தி நெடுங்கடற் கரசன் வைகும்
உரவிட மதனை நண்ணி யுறுதவ முனாற்றுங் காலை. 683

௩௮. குதைவரிச் சிலைவாட் டானைக் கோமக னம்ப ரீடன்
சுதைதரு மொழியன் வையத் துயிர்க்குயி ராய தோன்றல்
வதைபுரி புருட மேதம் வகுப்பவோர் மைந்தற் கொள்வான்
சிதைவில கனகந் தேர்கொண் டடவிக டுருவிச் சென்றான்.

௩௯. நற்றவ ரிசிகன் வைகு நனைபழு வத்தை நண்ணிக்
கொற்றவன் வினவ லோடு மியைந்தனன் குமரர் தம்முள்
பெற்றவ ளிளவ லெற்கே யென்றனள் பிதாமுன் னென்றான்
மற்றைய மைந்த னக்கு மன்னவன் றன்னை நோக்கி. 685

௪௦. கொடுத்தருள் வெறுக்கை வேண்டிற் றொற்கமா மிழுக்கங் குன்ற
எடுத்தெனை வளர்த்த தாதைக் கென்றவற் றொழுது வேந்தன்
தடுப்பருந் தேரி னேறித் தாவினன் கடவ வல்லைச்
சுடர்க்கதிர்க் கடவுள் வானத் துச்சியஞ் சூழல் புக்கான். 686

௪௧. அவ்வயி னிழிந்து வேந்த னருங்கடன் முறையி னாற்றச்
செவ்விய குரிசி றானுஞ் சென்றன னியமஞ் செய்வான்
அவ்விய மவித்த சிந்தை முனிவனை யாண்டுக் காணாக்
கவ்வையி னோடும் பாத கமலம துச்சி சேர்த்தான். 687

௪௨. விறப்பொடு வணக்கஞ் செய்த விடலையை யினிது நோக்கிச்
சிறப்புடை முனிவ னென்னே தெருமரல் செப்பு கென்ன
அறப்பொரு ளுணர்ந்த மேலோ யன்னையுந் தாதை தானும்
உறப்பொருள் கொண்டுவேந் தற் குதவின ருவகை வேண்டி. 688

௪௩. மைத்துன னோடு முன்னாள் வழங்கிய முறைமை கேளாத்
தத்துற லொழிநீ யானே தடுப்பெனின் னுயிரை யென்னாப்
புத்திரர் தம்மை நோக்கிப் போகவேந் தோடு மென்ன
அத்தகு முனிவன் கூற வவர்மறுத் தகல்லை காணா. 689

௪௪. எழுங்கதி ரவனு காணச் சிவந்தன விருக னெஞ்சம்
புழுங்கினன் வடவை தீய மயிர்ப்புறம் பொறியிற் றுள்ள
அழுங்கலில் சிந்தை யானீ ரடவிக டோறுஞ் சென்றே
ஒழுங்கறு புளிஞ ராதி யுறுதுய ருறுக வென்றான். 690

௪௫. மாமுனி வெகுளி தன்னான் மடிகலா மைந்தர் நால்வர்
தாமுறு சவர ராகச் சபித்தெதிர் சலித்த சிந்தை
ஏமுற லொழிக வின்னே பெறுகென விரண்டு விஞ்சை
கோமரு கனுக்கு நல்கிப் பின்னருங் குணிக்க லுற்றான். 691

௪௬. அரசனோ டேகி யூபத் தணைக்குயிம் மறையை யோதின்
விரசுவர் விண்ணு ளோரும் விரிஞ்சனும் விடைவ லோனும்
உரைசெறி வேள்வி முற்று முனதுயிர்க் கீறுண் டாகா
பிரசமென் றுரா யென்னப் பழிச்சொடும் பெயர்ந்து போனான்.

௪௭. மறைமுனி யுரைத்த வண்ண மகத்துறை மைந்த னாயச்
சிறையுறு கலுழ னன்னஞ் சேமுதற் பிறவு மூரும்
இறைவர்தொக் கமரர் சூழ விளவறன் னுயிரும் வேந்தன்
முறைதரு மகமுங் காத்தார் வடதிசை முனியுஞ் சென்றான்.

௪௮. வடாதிசை முனியு நண்ணி மலர்க்கர நாசி வைத்தாங்
கிடாவுபிங் கலைதா ளைய விதயத்து டெழுத்தொன் றெண்ணி
விடாதுபற் பருவ நிற்ப மூலமா முகடு விண்டு
தடாதிருட் படலை மூடச் சலித்ததெத் தலமுந் தாவி. 694

வேறு

௪௯. எயிலெ ரித்தவன் யானையு ரித்தநாள்
பயிலு றத்தனி போர்த்தநன் பண்பெனப்
புயல்வி ரித்தெழுந் தாலெனப் பூதலம்
குயிலு றுத்திக் கொழும்புகை விம்மவே. 695

௫௦. தமந்தி ரண்டுல கியாவையுந் தாவுற
நிமிர்ந்து வெங்கனற் கற்றையு நீங்குறக்
கமைந்து மாதிரங் காவலர் கண்ணொடும்
சுமந்த நாகமுங் கண்சும் புளிக்கவே. 696

௫௧. திரிவ நிற்ப செகதலத் தியாவையும்
வெருவ லுற்றன வெங்கதிர் மீண்டன
கருவி யுற்ற ககனமெ லாம்புகை
துருவி யுற்றிட வும்பர்து ளங்கினர். 697

௫௨. புண்ட ரீகனும் புட்டரு பாகனும்
குண்டை யூர்தி குலிசியு மற்றுள
அண்டர் தாமும்வந் தவ்வயி னெய்தியே
எண்ட போதனன் றன்னை யெதிர்ந்தனர். 698

௫௩. பாதி மாமதி சூடியும் பைந்துழாய்ச்
சோதி யானுமத் தூய்மல ராளியும்
வேத பாரகர் வேறிலர் நின்னலால்
மாத போதன வென்ன வழங்கினார். 699

௫௪. அன்ன வாசகங் கேட்டுண ரந்தணன்
சென்னி தாழ்த்திரு செங்கர முங்குவித்
துன்னு நம்வினை யுற்றதென் றோங்கினான்
துன்னு தேவர்தஞ் சூழலுட் போயினார். 700

௫௫. ஈது முன்னர் நிகழ்ந்த திவன்றனை
மாத வத்துயர் மாண்புடை யாரிலை
நீதி வித்தகன் றன்னரு ணோர்ந்தனிர்
யாது மக்கரி தென்றன னீறிலான். 701

௫௬. என்று கோதமன் காதலன் கூறிட
வென்றி வீரர் வியப்பொடு வந்திட
துன்று மாதவன் றாடொழு தோங்கிய
பின்றை யம்முனி பேர்ந்தனன் றன்னிடம். 702

௫௭. முனியுந் தம்பியு மொய்ம்முறை யாற்றமக்
கினிய பள்ளியு ளெய்திய பின்னிருட்
கனியும் போல்பவன் கங்குலுந் திங்களும்
தனியுந் தானுமத் தையலு மாயினான். 703

௫௮. விண்ணி னீங்கிய மின்னுரு வின்முறை
பெண்ணி னன்னலம் பெற்றதுண் டேகொலாம்
எண்ணி னஃதல தெண்ணறி யேனிரு
கண்ணி னுள்ளுங் கருத்தினுங் காண்பனால். 704

௫௯. வள்ளற் செங்கைக் கரியவன் வைகுமவ்
வெள்ளப் பாற்கடல் போன்மிளிர் கண்ணினாள்
அள்ளற் பூமக ளாகுங்கொ லோவென
துள்ளத் தாமரை யுள்ளுறை கின்றதே. 705

௬0. அருளி லாளெனி னும்மனத் தாசையால்
வெருளு நோய்விடக் கண்ணின் விழுங்கலால்
தெருளி லாவுல கிற்சென்று நின்றவாழ்
பொருளெ லாமவள் பொன்னுரு வானதே. 706

௬௧. பூணு லாவிய பொற்கல சங்களென்
ஏணி லாகத் தெழுதல வென்னினும்
வாணி லாமுறு வற்கனி வாய்மதி
காண லாவதோர் காலமுண் டாங்கொலோ. 707

௬௨. கன்ன லின்கருப் புச்சிலை யான்விரை
பொன்னை முன்னிய பூங்கணை வாளியால்
என்னை யெய்து தொலைக்குமென் றாலினி
வன்மை யென்னுமி தாரிடை வைகுமோ. 708

௬௩. கொள்ளை கொள்ளக் கொதித்தெழு பாற்கடற்
பள்ள வெள்ள மெனப்பட ருந்நிலா
உள்ள முள்ளுற் றுயிரைத் தொடருமால்
வெள்ளை வண்ண விடமுமுண் டாங்கொலோ. 709

௬௪. வண்ண மேகலைத் தேரொன்று வாணெடுங்
கண்ணி ரண்டு கதிர்முலை தாமிரண்
டெண்ணி வந்த நகையுமுண் டாமெனில்
எண்ணுங் கூற்றினுக்[1] கித்தனை வேண்டுமோ. 710

௬௫. ஆகு நல்வழி யல்வழி யென்மனம்
ஏகு மோவிஃ தெய்திய காரணம்
பாகு சேர்மொழிப் பைந்தொடி கன்னியே
ஆகு மாமதற் கையுற வில்லையே. 711

௬௬. கழிந்த கங்கு லரசன் கதிர்க்குடை
விழுந்த தென்னவு மேற்றிசை யாள்சுடர்க்
கொழுந்து சேர்நுதற் கோதறு சுட்டிபோய்
அழிந்த தென்னவு மாழ்ந்தது திங்களே. 712

௬௭. வீசு கின்ற நிலாச்சுடர் வீந்ததால்
ஈச னுமதி யேகலுஞ் சோகத்தால்
பூசு மென்கல வைப்புனை சாந்தினை
ஆசை மாத ரழித்தன ரென்னவே. 713

வேறு.

௬௮. ததையுமலர்த் தாரண்ண லிவ்வண்ண
மயலுழந்து தளரும் வேலை
சிதையுமனத் திடருடைய செங்கமல
முகமலரச் செய்ய வெய்யோன்

(பிரதி) 1 கூற்றேனக்.

புதையிருளி னெதிர்கின்ற புகர்முகயா
னையினுரிவைப் போர்வை போர்த்த
உதையகிரி யெனுங்கடவு ளுதல்கிழித்த
விழியேபோ லுதயஞ் செய்தான். 714

௬௯. விசையாடற் பசும்புரவிக் குரமிதிப்ப
வுதயகிரி விரிந்த தூளி
பசையாக மறையவர்கைந் நறைமலரு
நிறைபுனலும் பரந்து பாய
அசையாத நெடுவரையின் முகடுதொறு
மிளங்கதிர்சென் றணவ வேய்ந்த
திசையாளு மதகரிகள் சிந்தூர
மப்பியபோற் றிகழு மாதோ. 715

௭௦. பண்டுவருங் குறிபகர்ந்து பாசறையும்
பொருள்வயினும் பிரிந்து போந்து
வண்டுதொடர் நறுந்தெரிய லுயிரனைய
கொழுநர்வர மணித்தே ரோடும்
கண்டுமனங் களிசிறப்ப வொளிசிறந்து
மெலிவகற்றுங் கற்பி னார்போல்
புண்டரிக முகமலர வகமலர்ந்து
பொலிந்தனபூம் பொய்கை யெல்லாம். 716

௭௧. எண்ணரிய மறையினொடு கின்னரர்க
ளிசைபாட வுலக மேத்த
விண்ணவரு முனிவர்களும் வேதியருங்
கரங்குவிப்ப வேலை யென்னும்
மண்ணுமணி முழவதிர விசும்பரங்கி
னடம்புரிவா னிரவி யென்னுங்
கண்ணுதல்வா னவன்கனகச் சடைவிரித்தா
னெனவிரிந்த கதிர்க ளெல்லாம். 717

௭௨. கொல்லாழி நீத்தங்கோர் குனிவயிரச்
சிலைதடக்கைக் கொண்ட கொண்டல்
செல்லாழித் தேரிரவி யிளங்கீரத்தா
வடிவருடி யனந்த நீர்ப்ப

அல்லாழிக் கரைகண்டா ளுயிரமா
 டணிவிளக்க மழலுஞ் சேக்கைத்
தொல்லாழித் துயிலாதே துயராழி
 நெடுங்கடலுட் டுயில்கின் ஞனே. 718

எகூ. ஊழிபெயர்ந் தெனக்கங்கு லொருவண்ணம்
 புடைபெயர வுறக்க நீத்த
சூழியா னையினெழுந்து தொன்னியமத்
 துறைமுடித்துச் சுருதி யன்ன
வாழிமா தவற்பணிந்து மனக்கினிய
 தம்பியொடும் வம்பின் மாலை
தாழுமா மணிமௌலி வாசமலர்த்
 தார்ச்சனகன் சாலை சார்ந்தான். 719

கோசிகப் படலம் முற்றும்.

க௮. வரலாற்றுப் படலம்.

க முடிச்சனகர் பெருமானு முறையாலே
 பெருவேள்வி முற்றிச் சுற்றும்
இடிக்குரலின் முரசியம்ப விந்திரனிற்
 சந்திரன்றேய் கோயி லெய்தி
எடுத்தமணி மண்டபத்து ளெண்டவத்து
 முனிவரொடு மிருந்தான் பைந்தார்
வடித்தகுனி வரிசிலைக்கை மைந்தனுந்தம்
 பியுமருங்கி னிருப்ப மாதோ. 720

உ. இருந்தகுலக் குமரர்தமை யிருவிழியு
 முகந்தழகு பருக நோக்கி
அருந்தவனை யடிவணங்கி யாரையிவ
 ருரைத்திடுமி னடிக ளென்ன
விருந்தினர்க ணின்னுடைய வேள்விகா
 ணியவந்தார் வில்லுங் காண்பார்
பெருந்தகைமைத் தயரதன்றன் சிறுவரென
 விவர்தகைமை பேச லுற்றான். 721

வேறு.

கூ. ஆதித்தன் குலமுதல்வன் மனுவினையா ரறியாதார்
பேதித்த வுயிரனைத்தும் பெரும்பசியால் வருந்தாமற்
சோதித்த வரிசிலையா னிலமடந்தை முலைசுரப்பச்
சாதித்த பெருந்தகையு மிவர்குலத்தோர் தாயதிகாண். 722

௪. பிணியரங்க வினையகலப் பெருங்காலந் தவம்பேணி
மணியரங்க நெடுமுடியாய் மலரயனை வழிபட்டுப்
பணியரங்கப் பெரும்பாயற் பரஞ்சுடரை யாங்காண
அணியரங்கந் தந்தானை யறியாதா ரறியாதார். 723

ரு தான்றனக்கு வெலற்கரிய தானவரைத் தலைதுமித்தென்
வான்றருகிற் றீகொலெனக் குறையிரப்ப வரங்கொடுத்தற்
கேன்றெடுத்த சிலையினா லிகல்புரிந்த விவர்குலத்தோர்
தோன்றலைப் பண்டிந்திரனே தொல்லேறாய்ச் சுமந்தானே. 724

சு. அரசனவன் பின்னோரை யென்னானு மளப்பரிதால்
உரைகுறுக நிமிர்கீர்த்தி யிவர்குலத்தோ னொருவன்காண்
நரைதிரைமூப் பிவையெய்தி யிந்திரனு நந்தாமற்
குரைகடலை நெடுவரையாற் கடைந்தமுதங் கொடுத்தானும். 725

எ. கருதரிய பெருங்குணத்தோ ரவர்பின்பு கணக்கிறந்தோர்
திரிபுவன முழுதாண்டு சுடர்நேமி செலநின்றார்
பொருதுறைசேர் வேலினாய் புலிப்போத்தும் புல்வாயும்
ஒருதுறையி னீருண்ண வுலகாண்டோ னொருவன்காண். 726

அ. மறைமன்னு மணிமுடியு மாரமும்வா ளொடுமின்னப்
பொறைமன்னு வானவருந் தானவரும் பொருதநாள்
விறன்மன்னர் தொழுகழலா யிவர்குலத்தோன் விற்பிடித்த
அறமென்ன வொருதனியே திரிந்தமரா பதிகாத்தான். 727

கூ. இன்னுயிர்க்கு மின்னுயிரா யிருநிலமுன் காத்தளித்த
பொன்னுயிர்க்குங் கழலவரை யாம்போலும் புகழ்கிற்பாம்
மின்னுயிர்க்கு நெடுவேலோ யிவர்குலத்தோன் மேற்பறவை
மன்னுயிர்க்குந் தன்னுயிரை மாறாக வழங்கினான். 728

௧0. இடரேறட்டி யெனநெடிய வரையுருட்டி யிவ்வுலகின்
திடரேட்டு மெனக்கிடந்த வகைக்கிரங்கித் தெவ்வேந்தர்
உடரேட்டு நெடுவேலா யிவர்குலத்தோ ருவரிநீர்க்
கடரேட்டா ரெனின்வேறோர் கட்டுரையும் வேண்டுமோ. 729

௧௧. தூநின்ற சுடர்வேலோ யனந்தனே சொல்லானேல்
யானின்று புகழ்ந்துரைத்தற் கெளிதோசே டனிழ்கொன்றைப்
பூநின்ற மவுலியையும் புக்களைந்த புனற்கங்கை
வானின்று கொணர்ந்தோனு மிவர்குலத்தோர் மன்னவன்காண்.

கஉ. கயற்கடல்சூ ழுலகெல்லாங் கைநெல்லிக் கனியாக்கி
இயற்கைநெறி முறையாலே யிந்திரற்கு மிடரியற்றி
முயற்கறையின் மதிக்குடையா யிவர்குலத்தோன் முன்னொருவன்
செயற்கரிய பெருவேள்வி யொருநூறுஞ் செய்தமைத்தான்.

கங. சந்திரனை வென்றானு முருத்திரனைச் சாய்த்தானும்
துந்துவெனுந் தானவனைச் சுடுசரத்தாற் றணித்தானும்
வந்தகுலத் திடைவந்த ரகுவென்பான் வரிசிலையால்
இந்திரனை வென்றுதிசை யிருநான்குஞ் செலுத்தினான்.

கச. வில்லென்னு நெடுவரையால் வேந்தென்னுங் கடல்கலக்கி
எல்லென்னு மணிமுறுவ லிந்துமதி யெனுந்திருவை
அல்லென்னு மணிநிறத்த வரியென்ன வயனென்பான்
மல்லிலென்னுந் திரள்புயத்துக் கணியாக வைத்தானே. 733.

கரு. அயன்புதல்வன் றயரதனை யறியாதா ரில்லையவன்
பயந்தகுலக் குமரரிவர் தமையுள்ள பரிசெல்லாம்
நயந்துரைத்துக் கரையேற நான்முகற்கு மரிதாகும்
இயந்துவைத்த கடைத்தலையா யானறிந்த படிகேளாய். 734

கசு. துனியின்றி யுயிர்செல்லச் சுடராழிப் படைவெய்யோன்
பனிவென்ற படியென்னப் பகைவென்று படிகாப்போன்
தனுவன்றித் துணையில்லான் றருமத்தின் கவசத்தான்
மனுவென்ற நீதியான் மகவின்றி வருந்துவான். 735

கஎ. சிலைக்கோட்டு நுதற்குதலைச் செங்கனிவாய்க் கருநெடுங்கண்
விலைக்கோட்டும் பேரல்குன் மின்னுடங்கு மிடையாரை
முலைக்கோட்டு விலங்கென்று தொடர்ந்தணுகி முன்வந்த
கலைக்கோட்டுப் பெயர்முனியாற் றுயர்நீங்கக் கருதினான். 736

கஅ. தார்காத்த நறுங்குஞ்சித் தனயர்களென் றவமின்மை
வார்காத்த வனமுலையார் மணிவயிற்றில் வந்திலரால்
நீர்காத்த கடல்புடைசூழ் நிலங்காத்தே னென்னிற்பின்
பார்காத்தற் குரியாரைப் பணிநீயென் றடிபணிந்தான். 737

க௯. அவ்வுரைகேட் டம்முனியு மருள்சுரந்த வுவகையினால்
இவ்வுலக மன்றியே யெவ்வுலகுங் காத்தளிக்கும்
செவ்வியிளங் குருசிலரைத் தருகின்றே னினித்தேவர்
வவ்விநுகர் பெருவேள்விக் குரியவெலாம் வருகென்றான். 738

உ0. காதலரைத் தருவேள்விக் குரியவெலாங் கடிதமைத்தான்
மாதவரிற் பெரியோனு மற்றதனை முற்றுவித்தான்
சோதிநிறப் பரிகலத்துச் சுதையனைய வெண்சோறோர்
பூதகணத் தரசேந்தி யனனின்றும் புறப்பட்ட. 739

உக. பொன்னின்மணிப் பரிகலத்திற் புறப்பட்ட வின்னமுதைப்
பன்னுமறைப் பொருடேர்ந்த பெரியோன்றன் பணியினால்
தன்னனைய நிறைகுணத்துத் தயரதனும் முறையாலே
நன்னுதலார் மூவருக்கு நாலுகூ றிட்டீந்தான். 740

உஉ. விரிந்திடுதீ வினைபெயர மெய்ம்மைசெய்நல் வினையாலும்
அருங்கடைபின் மறையறைந்த வருள்பெருகு மறத்தாலும்
இருங்கடகக் கரதலத்திவ் வெழுதரிய திருமேனிக்
கருங்கடலைச் செங்கனிவாய்க் கவுசலையென் பாள்பயந்தாள்.

உங. தள்ளரிய பெருநீதித் தனியாறு புகமண்டும்
பள்ளமெனுந் தகையானைப் பரதனெனும் பெயரானை
எள்ளரிய குணத்தாலு மெழிலாலு மிவ்விருந்த
வள்ளலையே யனையானைக் கேகயர்கோன் மகள்பயந்தாள். 742

உச. அருவலிய திறலினரா யறங்கெடுக்கு மடலரக்கர்
வெருவருதிண் டிறலார்கள் வில்லேந்து மெனிற்செம்பொற்
பருவரையு நெடுவெள்ளிப் பருப்பதமும் போல்வார்கள்
இருவரையு மிருவர்க்கங் கிளையாளு மீன்றெடுத்தாள். 743

உரு. தலையான பேருணர்விற் கலைமகட்குந் தலைவராய்ச்
சிலையானை தேர்வேதந் தெவ்வரைப்போற் பணிசெய்யக்
கலையாழிக் கதிர்த்திங்க ளுதயத்திற் கலித்தோங்கும்
அலையாழி யெனவளர்ந்தார் மறைநான்கு மனையார்கள்[1]. 744

உசு. திறையோடு மரசிறைஞ்சுஞ் செறிகழற்காற் றெசரதனும்
பொறையோடுந் தொடர்மனத்தான் புதல்வரெனும் பெயரேகாண்
உறையோடு நெடுவேலா யுபநயன விதிமுடித்து
மறையோடு வித்திவரை வளர்த்தானும் வசிட்டன்காண். 745

உஎ. ஈங்கிவரா லென்வேள்விக் கிடையூறு கடிதியற்றும்
தீங்குடைய கொடியோரைக் கொல்விக்குஞ் சிந்தையனாய்ப்
பூங்கழலாய் கொண்டுபோய் வனம்புக்கேன் புகாமுன்னம்
தாங்கரிய பேராற்றற் றாடகையே தலைப்பட்டாள். 746

(பிரதி) 1 மறை நான்கும் வல்லார்கள்.

உஅ. அலையுருவக் கடலுருவத் தாண்டகைதன் னீண்டுயர்ந்த
நிலையுருவப் புயவலியை நீயுருவ நோக்கைய
உலையுருவக் கனலுமிழ்கட் டாடகைதன் னுரமுருவி
மலையுருவி வானுருவி மண்ணுருவிற் றொருவாளி. 747

உகூ. செக்கர்நிறத் தெரிகுஞ்சிச் சிரக்குவைகள் பொருப்பென்ன
உக்கனவோ முடிவில்லை யோரம்பி னெடுமரக்கி
மக்களிலங் கொருவன்போய் வான்புக்கான் மற்றையவன்
புக்கவிட மறிந்திலேன் போந்தனனென் வினைமுடித்தே. 748

௩0. ஆய்ந்தோர்க்கு முணர்வரிய வயற்கேயு மறிவரிய
காய்ந்தேவி னுலகனைத்துங் கடலோடு மலையோடும்
தீந்தேறச் சுடுகிற்கும் படைக்கலங்கள் செய்தவத்தால்
ஈந்தேனு மனமுட்க விவற்கேவல் செய்குநவால்[1]. 749

௩க. கோதமன்றன் பன்னிக்கு முன்னையுருக் கொடுத்ததிவன்
போதுவென்ற தெனப்பொலிந்த பொலங்கழற்காற் பொடிகண்டாய்
காதலென்ற னுயிர்மேலு மிக்கரியோன் பாலுண்டால்
ஈதிவன்றன் வரலாறும் புயவலியு மெனவுரைத்தான். 750

வரலாற்றுப் படலம் முற்றும்.

ககூ. கார்முகப் படலம்.

க. மாற்றமா றுரைப்பதென் மாய விற்குநான்
தோற்றவா றெனமனந் துளங்கு கின்றதால்
நோற்றன ணங்கையு நொய்தி னையன்வில்
ஏற்றுமே லிடர்க்கட லேற்று மென்றனன். 751

உ. என்றன னென்றுதன் னெதிர்நின் றுரையக்
குன்றுறழ் வரிசிலை கொணர்மி னீண்டென
நன்றென வணங்கினர் நால்வ ரோடினர்
பொன்றிணி கார்முகச் சாலை புக்கனர். 752

௩. புக்கனர் சனகர்கோன் பொருவி னீர்கடாம்
ஒக்கவே வில்லினை யுறத்த டுத்தெடுத்
திக்கணத் தெய்துவி ரென்ற னன்னெனா
மிக்கவ ரவ்வுரை விளம்பி னாரரோ. 753

(பிரதி) 1 மீர்ந்தேனுன் மனமுட்கா திவற்கேவல் செய்தனவால்,

௪. உறுவலி யனைவரு மொத்த மேனியர்
செறிமயிர்க் கல்லெனத் திரண்ட தோளினர்
அறுபதி னாயிர ரளவி லாற்றலர்
தறிமறுத் திடையிடை தண்டிற் றாங்கினார். 754

௫. நெடுநில மகண்முது காற்ற நின்றுயர்
தடநிமிர் வடவரை தானு நாணுற
இடமிலை யுலகென வந்த தெங்கணும்
கடல்புரை திருநக ரிரைத்துக் காணவே. 755

௬. சங்கொடு சக்கரந் தரித்த செங்கைய
சிங்கவே றல்லனே லிதனைத் தீண்டுவான்
எங்குள னொருவனின் றேற்றி னிச்சிலை
மங்கைதன் றிருமணம் வாழு மாலென்பார். 756

௭. கைதவந் தனுவெனல் கனகக் குன்றென்பார்
எய்தவன் யாவனோ வேற்றிப் பண்டென்பார்
செய்ததத் திசைமுகன் றீண்டி யன்றுதன்
மொய்தவப் பெருமையின் முயற்சி யாலென்பார். 757

௮. திண்ணெடு மேருவைத் திரட்டிற் றோவென்பார்
அண்ணல்வா ளரவினுக் கரச னோவென்பார்
வண்ணவான் கடல்பண்டு கடைந்த மத்தென்பார்
விண்ணிடு நெடியவில் வீழ்ந்த தோவென்பார். 758

௯. என்னிது கொணர்கென வியம்பி னானென்பார்
மன்னவ ருளர்கொலோ மதிகெட் டாரென்பார்
முன்னையூழ் வினையினான் முடிக்க லாமென்பார்
கன்னியு மிச்சிலை காணு மோவென்பார். 759

௧௦. இச்சிலை யுதைத்தகோற் கிலக்கம் யாதென்பார்
நச்சிலை நங்கைமே னாட்டும் வேந்தென்பார்
நிச்சய மெடுக்குங்கொ னேமியா னென்பார்
சிற்சிலர் விதிசெய்த தீமை யாமென்பார். 760

௧௧. மொய்த்தன ரின்னண மொழிய மன்னன்முன்
உய்த்தனர் நிலமுது குளுக்கிக் கீழுற
வைத்தனர் வாங்குநர் யாவ ரோவெனக்
கைத்தலம் விதிர்த்தனர் கண்ட வேந்தரே. 761

௧௨. போதக மனையவன் பொலிவு நோக்கியவ்
வேதனை தருகின்ற வில்லை நோக்கித்தன்
மாதினை நோக்குவான் மனத்தை நோக்கிய
கோதமன் காதலன் கூறன் மேயினான். 762

௧௩. இமையவில் வாங்கிய வீசன் பங்குறை
உமையினை யிகழ்ந்தன னென்ன வோங்கிய
கமையறு நுதல்விழி கார்மு கங்கொளாச்
சமையுறு தக்கனார் வேள்வி சாரவே. 763

௧௪. உக்கன பல்லொடு கரங்க ளோடினர்
புக்கனர் வானவர் புகாத சூழல்கள்
தக்கனல் வேள்வியிற் றழலு மாறின
முக்கணெண் டோளவன் முனிவு மாறினான். 764

௧௫. தாளுடை வரிசிலை சம்பு வும்பர்தம்
நாளுடை மையினவர் நடுக்க நோக்கியிக்
கோளுடை விடையனான் குலத்துட் டோன்றிய
வாளுடை யுழவனோர் மன்னன்பால் வைத்தான். 765

௧௬. கார்முக வலியையான் கழறல் வேண்டுமோ
வார்சடை யரனிகர் வரத நீயலால்
யாருள ரறிபவ ரிதற்குத் தோன்றிய
தேர்முக வல்குலாள் செல்வி கேளென. 766

வேறு.

௧௭. இரும்பனைய கருநெடுங்கோட் டிணையேற்றின் பணையேற்ற
பெரும்பியலிற் பிணிக்குநுகம் பிணைத்ததனோ டிணைத்தீர்க்கும்
வரம்பின்மணிப் பொற்கலப்பை வயிரத்தின் கொழுமடுத்திட்
டிரம்பொருவு நிலமகளை யலகில்பல சாலுழுதேம். 767

௧௮. உழுகின்ற கொழுமுகத்தி னுதிக்கின்ற கதிரினொளி
பொழிகின்ற புவிமடந்தை யுருவெளிப்பட் டெனப்புணரி
எழுகின்ற தெள்ளமுதோ டெழுந்தவளு மிழிந்தொதுங்கித்
தொழுகின்ற நன்னலத்துப் பெண்ணரசி தோன்றினாள். 768

௧௯. குணங்களையென் கூறுவது கொம்பினைச்சேர்ந் தவையுய்யப்
பிணங்குவன வழகிவளைத் தவஞ்செய்து பெற்றதுகாண்
கணங்குழையா ளெழுந்ததற்பின் கதிர்வானிற் கங்கையெனும்
அணங்கிழியப் பொலிவழிந்த வாறெத்தார் வேறுற்றார். 769

உ0. சித்திரமிங் கிதுவென்னத் தேக்குண்டு செய்வினையால்
வித்தகமும் விதிவசமும் வெவ்வேறே புறங்கிடப்ப
அத்திருவை யமரர்குல மாதரித்தா ரெனவறிஞ
இத்திருவை நிலவேந்த ரெல்லாரு மாதரித்தார். 770

உக. கலித்தானைக் கடலோடுங் கைத்தானக் களிற்றரசர்
ஒலித்தாழி யெனவந்து மணமொழிந்தார்க் கெதிருடுத்த
புலித்தானைக் களிற்றுரிவைப் போர்வையான் வரிசிலையை
வலித்தானே மங்கைதிரு மணத்தானென் றியாம்வலித்தேம். 771

உஉ. வல்வில்லுக் காற்றூர்கண் மாரவேள் வளைகரும்பின்
மெல்வில்லுக் காற்றூர்கள் தாமெம்மை விளிவுற்றூர்
கல்வில்லோ டுலகளித்த கனங்குழையைக் காதலித்துச்
சொல்வில்லா துலகளிப்பாய் போர்செய்யத் தொடங்கினர். 772

உங. இம்மன்னன் பெருஞ்சேனை யீவதனை மேற்கொண்ட
செம்மன்னர் புகழ்வேட்ட பொருளேபோற் சிறந்ததால்
பொம்மென்ன வண்டலம்பும் புரிகுழலைக் காதலித்த
அம்மன்னர் சேனைதம தாசைபோ லாயிற்றே. 773

உச. மற்காக்கு மணிப்புயத்து மன்னனிவன் மழுவிடையோன்
விற்காக்கும் வாளமரின் மெலிகின்று னெனவிரங்கி
எற்காக்கு முடிவிண்ணோர் படையீந்தா ரெனவேந்தர்
அற்காக்கை கூகையைக்கண் டஞ்சினவா மெனவகன்றூர். 774

உரு. அன்றுமுத லின்றளவு மாருமிந்தச் சிலைமருங்கு
சென்றுமிலர் போயொளித்த தேர்வேந்தர் திரிந்துமிலர்
என்றுமினி மணமில்லை யென்றிருந்தோ மிவனேற்றின்
நன்றுமலர்க் குழற்சீதை நலம்பழுதா காதென்றான். 775

உசு. நினைந்தமுனி பகர்ந்ததெல்லா நெறியுன்னி யருந்தவனும்
புனைந்தசடை முடிதுளக்கிப் போரேற்றின் முகம்பார்த்தான்
வனைந்தனைய திருமேனி வள்ளலுமம் மாதவத்தோன்
நினைந்ததனை நினைந்தந்த நெடுஞ்சிலையை நோக்கினன். 776

வேறு.

உஎ. பொழிந்தநெய் யாகுதி வாய்வழி பொங்கி
எழுந்த கொழுங்கன லென்ன வெழுந்தான்
அழிந்தது வில்லென விண்ணவ ரார்த்தார்
மொழிந்தன ரசிகண் முப்பகை வென்றூர். 777

௨௮. தூய தவங்க டொடங்கிய தொல்லோன்
ஏயின வல்வி லிறப்பதன் முன்னம்
சேயிழை மங்கையர் சிந்தைதொ றெய்யா
ஆயிரம் வல்வி லனங்க னிறுத்தான். 778

௨௯. காணு நெடுஞ்சிலை கால்வலி தென்பார்
நாணுடை நங்கை நலங்கிளர் செங்கேழ்ப்
பாணி யிவன்படர் செங்கை புகாதேல்
வாணுதல் மங்கையும் வாழ்வில ளென்பார். 779

௩௦. கரங்கள் குவித்திரு கண்கள் பனிப்ப
இருங்களி றிச்சிலை யேற்றில னாயின்
நரந்த நறைக்குழ னங்கையு நாமும்
முருங்கெரி யுட்புக மூழ்குது மென்பார். 780

௩௧. வள்ளன் மணத்தை மகிழ்ந்தன னென்றால்
கொள்ளென முன்பு கொடுப்பதை யல்லால்
[1] வெள்ள மணத்தவன் வில்லை யெடுத்திப்
பிள்ளைமு னிட்டது பேதைமை யென்பார். 781

௩௨. ஞான முனிக்கொரு நாணிலை யென்பார்
கோனவ னிற்கொடி யோரிலை யென்பார்
மானவ னிச்சிலை கால்வளை யானேற்
பீனத னத்திவள் பேறிலி யென்பார். 782

௩௩. தோகைய ரின்னன சொல்லிட நல்லோர்
ஓகை விளம்பிட வும்ப ருவப்ப
மாக மடங்கலு மால்விடை யும்பொன்
நாகமு நாகமு நாண நடந்தான். 783

௩௪. ஆடக மால்வரை யன்னது தன்னைத்
தேடரு மாமணி சீதையெ னும்பொற்
சூடக வால்வளை சூட்டிட நீட்டும்
ஏடவிழ் மாலையி தென்ன வெடுத்தான். 784

௩௫. தடுத்திமை யாம லிருந்தவர் தாளின்
மடுத்தது நாணுதி வைத்தது நோக்கார்
கடுப்பினை யாருமறிந்திலர் கையில்
எடுத்தது கண்டன ரிற்றது கேட்டார். 785

(பிரதி) 1 வெள்ளை மனத்தவர்.

வே று.

௩௬. ஆரிடைப் புதுகு நாமென் றமரர்கள் கமலத் தோன்றன்
பேருடை யண்ட கோளம் பிளந்ததா மென்ன னைந்தார்
பாரிடை யுற்ற தன்மை பகர்வதென் பாரைத் தாங்கி
வேரெனைக் கிடந்த நாக மிடியென வெருவிற் றன்றே. 786

௩௭. பூமழை சொரிந்தார் விண்ணோர் பொன்மழை பொழிந்த மேகம்
பாமரு கடல்க ளெல்லாம் பன்மணி தூவி யார்த்த
கோமுனிக் கணங்க ளெல்லாங் கூறின வாசி கொற்ற
நாமவேற் சனக னின்றென் னல்வினை பயந்த தென்றான். 787

௩௮. மாலையு மிழையுஞ் சாந்துஞ் சுண்ணமும் வாச நெய்யும்
வேலைவெண் முத்தும் பொன்னுங் காசும்வண் டுகிலும் வீசிப்
பால்வளை வயிர்க ளார்ப்பப் பல்லியந் துவைப்ப முந்நீர்
ஓலம்வந் துவாவுற் றென்ன வொலிநகர் கிளர்ந்த தன்றே. 788

௩௯. நல்லியன் மகர வீணைத் தேனுக நகையுந் தோடும்
வில்லிட வாளும் வீச வேல்கிடந் தனைய நாட்டத்
தெல்லியன் மதிய மன்ன முகத்திய ரெழிலி தோன்றச்
சொல்லிய பருவ நோக்குந் தோகையி னாடி னாரே. 789

௪0. உண்ணற வருந்தி னாரிற் சிவந்தொளிர் கருங்கண் மாதர்
புண்ணுறு புலவி நீக்கிக் கொழுநரைத் தழுவிக் கொண்டார்
வெண்ணிற மேக மேன்மேல் விரிகடல் பருகு மாபோல்
மண்ணுறு வேந்தன் செல்வம் வறியவர் முகந்து கொண்டார்.

௪௧. வயிரியர் மதுர கீத மங்கைய ரமுத கீதம்
செயிரியர் மகர யாழின் றேம்பிழி தெய்வ கீதம்
பயிர்கிளை வேயின் கீத மென்றிவை பருகி விண்ணோர்
உயிருடை யுடம்பு மெல்லா மோவியு மென்ன நின்றார். 791

௪௨. ஐயன்வில் லிறுத்த வாற்றல் காணிய வமரர் நாட்டில்
தையலா ரிழிந்து பாரின் மகளிரைத் தழுவி நின்றார்
செய்கையின் வடிவி னாடல் பாடலிற் றெளித றேற்றார்
மையரி மலர்க்க ணோக்கி யிமைத்தலு மயக்கந் தீர்த்தார். 792

௪௩. தயரதன் புதல்வ னென்பார் தாமரைக் கண்ண னென்பார்
புயலவன் மேனி யென்பார் பூவையும் பொருவு மென்பார்
மயலுடைத் துலக மென்பார் மானுட னல்லு னென்பார்
கயல்பொரு கடலுள் வைகுங் கடவுளே காணு மென்பார், 793

௪௪. நம்பியைக் காண நங்கைக் காயிரம் நயனம் வேண்டும்
கொம்பினைக் காணுந் தோறுங் குரிசிற்கு மன்ன தேயால்
தம்பியைக் காணீ ரென்பார் தவமுடைத் துலக மென்பார்
இம்பரிந் நகரிற் றந்த முனிவனை யிறைஞ்சு மென்பார். 794

௪௫. இற்றிவ ணின்ன தாக மதியொடு மெல்லி நீங்கப்
பெற்றுயிர் பின்னுங் காணு மாசையிற் சிறிது பெற்ற
சிற்றிடைப் பெரிய கொங்கைச் சேயரி நெடிய வாட்கட்
பொற்றொடி மடந்தைக் கப்பா லுற்றது புகல லுற்றும். 795

௪௬. ஊசலா டுயிரி னோடு முருகுபூம் பள்ளி நீங்கிப்
பாசிழை மகளிர் சூழப் போயொரு பளிக்கு மாடக்
காசிறு மணாயின் பொய்கைச் சந்திர காந்த மீன்ற
தேசுநீர் தெளித்த மென்பூஞ் சேக்கைய தருகு சேர்ந்தாள்.

௪௭. பெண்ணிவ ளுற்ற தென்னும் பெருமையா லருமையான
வண்ணமு மிலைக ளாலே காட்டலால் வாட்டந் தீர்த்த
தண்ணறுங் கமலங் காளென் றளிர்நிற முண்ட கண்ணன்
உண்ணிறங் காட்டி னீரென் னுயிர்தர வுலோவி னீரே. 797

வே று.

௪௮. நாணு லாவு மேரு வோடு நாணு லாவு பாணியும்
தூணு லாவு தோளும் வாளி யூடு லாவு தூணியும்
வாணி லாவி னூனு லாவு மாலை மார்பு மீளவும்
காண லாகு மாகி னுவி காண லாகு மேகொலாம். 798

௪௯. விண்ட லங்கி டந்தி லங்கு திங்க ளோடு மீதுசூழ்
வண்ட லம்ப லங்க றங்கு பங்கி யோடும் வார்சிலைக்
கொண்ட லொன்றி ரண்டு கண்ணின் மொண்டு கொண்டென் னுவியை
உண்ட துண்டெ னெஞ்சி னின்று முண்ட தென்று முண்டரோ.

௫௦. பஞ்ச ரங்கு தீயி னுவி பற்றி யோடு கொற்றவார்
வெஞ்ச ரங்க ணெஞ்ச ரங்க வெய்ய காம னெய்யவே
சஞ்ச லங்க லந்த போது தைய லாரை யுய்யவந்
தஞ்ச லஞ்ச லென்கி லாத வாண்மை யென்ன வாண்மையே.

௫௧. இளைக்க லாத கொங்கை காளெ ழுந்து விம்மி யென்செய்தீர்
முளைக்க லாம திக்கொ ழுந்து போலும் வாண்மு கத்தினன்
வளைக்க லாத விற்கை யாளி வள்ளன் மார்பி னுள்ளுறத்
திளைக்க லாகு மாகி லான செய்த வங்கள் செய்ம்மினே. 801

௫௨. எங்கு நின்றெ ழுந்த திந்த விந்து வந்தெ னெஞ்சலாம்
அங்கியன் றனங்க னெய்த வம்பின் வெந்த சிந்தைநோய்
பொங்கு கின்ற கொங்கை மேல்வி டம்பொ ழிந்த தென்னினும்
கங்குல் வந்த் திங்க ளன்ற கங்க ளங்க மில்லையே. 802

௫௩. அடர்ந்து வந்த னங்க னெஞ்ச மூன்று சிந்து மம்பெனும்
விடங்கு டைந்து மெய்யு ணின்று வெந்திடா தழுந்தவே
கடந்து தைந்த காரி யானை யன்ன காளை பின்னடந்
துடன்றொ டர்ந்து போன வாவி யுய்ந்த வாவெ னுள்ளமே.

௫௪. விண்ணு ளேயெ ழுந்த மேக மார்பி னூலின் மின்னொடும்
மண்ணு ளேயி ழிந்த தென்ன வந்து போன மைந்தனார்
எண்ணு ளேயி ருந்த போதும் யாவ ரென்று தேர்கிலென்
கண்ணி ளேயிருந்த போது மென்கொல் காண்கி லாதவே.

௫௫. பெய்க டற்பி றந்த யல்பி றக்கொ ணும ருந்துபெற்
றைய பொற்க லத்தொ டங்கை வைத்திருந்த வாதர்போல்
மொய்கி டக்கு மண்ண ரேண்மு யங்கி டாது முன்னமே
கைக டக்க விட்டி ருந்து கட்டு ரைப்ப தென்கொலோ. 805

௫௬. என்று கொண்டு நைந்து நைந்தி ரங்கி விம்மி விம்மியப்
பொன்றி ணிந்த கொங்கை மங்கை யிடரின் மூழ்குபோழ்தின்வாய்க்
குன்ற மொன்று சிலைமு றிந்த கொள்கை கண்டு குளிர்மனத்
தொன்று முண்கண் மதிமு கத்தொ ருத்தி செய்த துரைசெய்வாம்.

வே று.

௫௭. வடங்களுங் குழைகளும் வான வில்லிடத்
தொடர்ந்துபூங் குழல்களுஞ் துகிலுஞ் சோர்தர
நுடங்கிய மின்னென நொய்தி னெய்தினாள்
நெடுந்தடங் கிடந்தகண் ணீல மாலையே. 807

௫௮. வந்தடி வணங்கிலள் வழங்கு மோதையள்
அந்தமி லுவகைய ளாடிப் பாடினள்
சிந்தையுண் மகிழ்ச்சியும் புகுந்த செய்கையுஞ்
சுந்தரி சொல்லெனத் தொழுது சொல்லுவாள். 808

௫௯. கயாத துரகமாட் கடலன் கல்வியான்
தயரத னெனும்பெயர்த் தனிச்செ னேமியான்
புயல்பொழி தடக்கையான் புதல்வன் பூங்கணை
மயல்தரு மதனற்கும் வடிவு மேன்மையான். 809

௬௦. மராமர மிலையென வளர்ந்த தோளினான்
அராவணை யமலனென் றயிர்க்கு மாற்றலான்
இராமனென் பதுபெய ரிளைய கோவொடும்
பராவரு முனியொடும் பதிவந் தெய்தினான். 810

௬௧. பூணியன் மொய்ம்பினன் புனித னெய்தவில்
காணிய வந்தன னென்னக் காவலன்
ஆணையி னடைந்தவில் லதனை யாண்டகை
நாணினி தேற்றின னடுங்கிற் றும்பரே. 811

௬௨. மாத்திரை யளவிற்றாண் மடுத்து முன்பயில்
சூத்திரி யிதுவெனத் தோளின் வாங்கினான்
எத்தின ரிமையவ ரிழிந்த பூமழை
வேத்தவை நடுக்குற முறிந்து வீழ்ந்ததே. 812

௬௩. கோமுனி யுடன்வரு கொண்ட லென்றபின்
தாமரைக் கண்ணினா னென்ற தன்மையால்
ஆமவ னேகொலென் றைய நீங்கினாள்
வாபமே கலையினும் வளர்ந்த தல்குலே. 813

௬௪. இல்லையே நுசுப்பென்ப ருண்டுண் டென்னவும்
மெல்லிய முலைகளும் விம்ம விம்முவாள்
சொல்லிய குறியினத் தோன்ற லேயவன்
அல்லனே லிறப்பனென் றகத்தி லுன்னுவாள். 814

௬௫. ஆசையா லயர்பவ ளன்ன ளாயினாள்
பாசடைக் கமலத்தோன் படைத்த வில்லிறும்
ஓசையிற் பெரியதோ ருவகை யெய்தியக்
கோசிகற் கொருமொழி சனகன் கூறுவான். 815

௬௬. உரைசெயெம் பெருமவுன் புதல்வன் வேள்விதான்
விரைவினின் றொருபகன் முடித்தல் வேட்கையோ
முரசெறிந் ததிர்கழன் முழங்கு தானையவ்
வரசையு மிவ்வழி யழைத்தல் வேட்கையோ. 816

௬௭. மல்லலா னவ்வுரை பகர மாதவன்
ஒல்லையி லவனும்வந் துறுத னன்றென
எல்லையி லுவகையி னிசைந்த வாறெலாஞ்
சொல்லுகென் றோலையுந் தூதும் போக்கினான். 817

கார்முகப் படலம் முற்றும்.

உ0. எழுச்சிப் படலம்.

க. கடுகிய தூதருங் காலிற் காலிற்சென்
றிடிகுரன் முரசதி ரயோத்தி யெய்தினார்
அடியிணை தொழவிட மன்றி மன்னவர்
முடியொடு முடிபொரு வாயின் முன்னினார். 818

உ. முகந்தனர் திருவருண் முறையி னெய்தினார்
திகழ்ந்தொளிர் கழலிணை தொழுது செல்வனைப்
புகழ்ந்தன ரரசநின் புதல்வர் போயபின்
நிகழ்ந்ததை யிதுவெனா நெடிது கூறினார். 819

ரு. கூறிய தூதருங் கொணர்ந்த வோலையை
ஈறில்வண் புகழினா யிதுவ தென்றனர்
வேறொரு புலமகன் விரும்பி வாங்கினான்
மாறதிர் கழலினான் வாசி யென்றனன். 820

ச. இலைமுகப் படத்தவ னெழுதிக் காட்டிய
தலைமகன் சிலைத்தொழில் செவியிற் சார்தலும்
நிலைமுக வலயங்க ணிமிர்ந்து நீங்கின
மலையென வளர்ந்தன வயிரத் தோள்களே. 821

ரு. வெற்றிவேன் மன்னவன் றக்கன் வேள்வியில்
கற்றைவார் சடைமுடிக் கணிச்சி வானவன்
முற்றவே ழுலகையும் வென்ற மூரிவில்
இற்றபே ரொலிகொலா மிடித்த தீங்கென்றான். 822

சா. என்றுரைத் தெதிரெதி ரிடைவி டாதுநேர்
துன்றிய கனைகழற் றூதர் கொள்கெனாப்
பொன்றிணி கலன்களுந் தூசும் போக்கினான்
குன்றென வுயரிய குவவுத் தோளினான். 823

எ. வானவர் செய்தநற் றவத்தி னால்வரும்
வேனில்வே ளிருந்தவம் மிதிலை நோக்கிநம்
சேனையு மாதருஞ் செல்க முந்தெனா
ஆணையே லணிமுர சறைகென் றேவினான். 824

அ. வாம்பரி தருதிரைக் கடலை வள்ளுவன்
தேம்பொழி துழாய்முடிச் செங்கண் மாலவன்
ஆம்பரி சுலகெலா மளந்து கொண்டநாள்
சாம்புவன் றிரிந்தெனத் திரிந்து சாற்றினான். 825

௯. விடைபொரு நடையினன் சேனை வெள்ளமோர்
இடையிலை யுலகினி லென்ன வீண்டிய
கடையுக முடிவினி லெவையுங் கால்படப்
புடைபெயர் கடலென வெழுந்து போயதே. 826

௧0. சில்லிட முலகெனச் செறிந்த தேர்களும்
புல்லிடு சுடரெனப் பொலிந்த வேந்தரால்
எல்லிடு கதிர்மணி யெறிக்கு மோடையால்
வில்லிடு முகிலெனப் பொலிந்த வேழமே. 827

௧௧. கானிமிர்ந் தொளிர்குடை கணக்கி லோதிமம்
பால்விரிந் தனவெனப் பறப்ப போன்றன
மேல்விரிந் தெழுகொடிப் படலம் விண்ணெலாம்
தோலுரிந் துகுவன போன்று தோன்றுமே. 828

௧௨. நுடங்கிய துகிற்கொடி நூழைக் கைம்மலைக்
கடங்கலும் சேனையைக் கடலி தாமென
இடம்பட வெங்கணு மெழுந்து வெண்முகில்
தடம்புனல் பருகிடத் தாழ்வ போன்றவே. 829

௧௩. இடையிடை யிளவெயி லெறிக்கு மவ்வெயில்
தழையிடை நிழல்கெடத் தவழு மத்தழை
மழையிடை யெழில்கெட மலரு மம்மழை
நுழைவுற முழங்கிடுங் குழாங்கொள் பேரியே. 830

௧௪. மன்மணிப் புரவிகண் மகளி ரூர்வன
அன்னமுந் தியதிரை யாறு போன்றன
பொன்னணி புணர்முலைப் புரிமென் கூந்தலார்
மின்னென மடப்பிடி மேகம் போன்றவே. 831

௧௫. இணையெடுத் திடையிடை நெருக்கி யேழையர்
துணைமுலைக் குங்குமச் சுவடு மாடவர்
மணிவரைப் புயங்களிற் சாந்து மாகிமேல்
அணையெனப் பொலிந்ததக் கடல்செ லாறரோ. 832

௧௬. முத்தினுன் முழுநிலா வெறிக்கு மொய்ம்மணிப்
பத்தியா லிளவெயில் பரப்பும் பாகினும்
தித்தியா நின்றசொற் சிவந்த வாய்ச்சியர்
உத்தரா சங்கமிட் டொளிக்குங் கூற்றமே. 833

கஎ. வில்லினர் வாளினர் வெறித்த குஞ்சியர்
கல்லினைப் பழித்துயர் கனகத் தோளினர்
வல்லியன் மருங்குலார் மருங்கு மாப்பிடி
புல்லிய களிறென மைந்தர் போயினர். 834

கஅ. மன்றலம் புதுமலர் மழையிற் சூழ்ந்தெனத்
துன்றிருங் கூந்தலார் முகங்க ளொன்றலால்
ஒன்றல பலமதி யூர்வி மானம்போல்
சென்றன தரளவான் சிவிகை யீட்டமே. 835

கசு. மொய்திரைக் கடலென முழங்கு மூக்குடைக்
கைகளிற் றிசைநிலைக் களிற்றை யாய்வன
மையலுற் றிழிமத மழைய ருமையால்
தொய்யலைக் கடந்தில சூழி யானையே. 836

உ0. சூருடை நிலையெனத் தோய்ந்துந் தோய்கிலா
வாருடை வனமுலை மகளிர் சிந்தைபோல்
தாரொடுஞ் சதியொடுந் தாவு மாயினும்
பாரிடை மிதிக்கில பரியின் வெள்ளமே. 837

உக. ஊடிய மனத்தின ருருத நோக்கினர்
நீடிய வுயிர்ப்பினர் நெரிந்த நெற்றியர்
தோடவிழ் கோதையுந் துறந்த கூந்தலார்
ஆடவ ருயிரென வருகு போயினர். 838

உஉ. மாறெனத் தடங்களைப் பொருது மாமரம்
ஊறுபட் டிடையிடை யொடியச் சாய்த்துராய்
ஆறெனச் செல்வன வருவி பாய்கவுட்
டாறெனக் கனலுகு தறுகண் யானையே. 839

உங. உழுந்திட விடமிலை யுலக மெங்கணும்
அழுந்திய வுயிர்க்கெலாங் கொழுகொம் பானவன்
எழுந்தில னெழுந்திடைப் படருஞ் சேனையின்
கொழுந்துபோய்க் கொடிமதின் மிதிலை கூடிற்றே. 840

உச. கண்டவர் மனங்கள்கை கோப்ப வேறிய
வண்டமர் கோதையர் வதன ராசியால்
பண்டிகள் பண்டிகள் பரிவிற் செல்வன
புண்டரீ கத்தடம் போவ போன்றவே. 841

உரு. பாண்டிலின் வைத்தவோர் பாவை தன்னொடும்
ஈண்டிய வன்பினோ டேகு வானிடை
காண்டலு நோக்கிய கடைக்க ணஞ்சனம்
ஆண்டகைக் கினியதோ ரமுத மாயிற்றே. 842

உசு. பிள்ளைமா னோக்கியைப் பிரிந்து போகின்றான்
அள்ளனீர் மருதவைப் பதணி னன்னத்தின்
புள்ளுமத் தாமரைப் பூவு நோக்கிநின்
றுள்ளமுந் தானுமோ டூச லாடினான். 843

வேறு.

உஎ. அங்கண் ஞாலத் தரசு மிடைந்தவா
பொங்கு வெண்குடை சாமரை போர்த்தலால்
கங்கை யாறு கடுத்தது காரெனச்
சங்கு பேரி முழங்கிய தானையே. 844

உஅ. அமர ரஞ்சொல் லணங்கனை யாருயிர்
கவருங் கூர்நுதிக் கண்ணெனுங் காலவேல்
குமரர் நெஞ்சு குளிப்ப வழங்கலால்
சமர பூமியு மொத்தது தானையே. 845

உகூ. தோண்மி டைந்தன தூண மிடைந்தென
வாண்மி டைந்தன[1] வான்மின்மி டைந்தெனக்
தாண்மி டைந்தன[2] தம்மி மிடைந்தென
ஆண்மி டைந்தன வாளிமி டைந்தென. 846

௩0. வார்கு லாமுலை வைத்தகண் வாங்கிடப்
பேர்கி லாது பிறங்கு முகத்தினான்
தேர்கி லாநெறி யந்தரிற் சென்றொரு
மூரி மாமத யானையை முட்டினான். 847

௩க. சுழிகொள் பாய்பரி துள்ளவொ ரஞ்சொலாள்
வழுவி வீழலுற் றாளையோர் மைந்தன்றான்
எழுவி னீள்புயத் தாலெடுத் தேந்தினான்
தழுவி நின்றொழிந் தான்றரை மேல்வையான். 848

௩உ. துணைத்த தாமரை நோவத் தொடர்ந்தடை
கணைக்க ருங்கணி னாளையோர் காளைதான்
பணைத்த வெம்முலைப் பாய்மத யானையை
அணைத்து நங்கைக் ககலிட மில்லென்றான். 849

(பிரதி) 1. மின்னின் மய்யங்கிட 2. தம்மின் மயங்கிட

௩௩. சுழியுங் குஞ்சி மிசைச்சுரும் பார்த்திடப்
பொழியு மாமத யானையிற் போகின்றான்
கழிய கூரிய வென்றொரு காரிகை
விழியை நோக்கித்தன் வேலையு நோக்கினான். 850

௩௪. தரங்க வார்குழற் றாமரைச் சீறடிக்
கருங்கண் வாளுடை யாளையோர் காளைதான்
நெருங்கு பூண்முலை நீள்வளைத் தோளினிர்
மருங்கு லெங்கு மறந்தது நீரென்றான். 851

௩௫. கூற்றம் போலுங் கொலைக்கண்ணி னாலன்றி
மாற்றம் பேசு கிலாளையோர் மைந்தன்றான்
ஆற்று நீரிடை யங்கைக ளாலெடுத்
தேற்று வாருமை யாவர்கொ லாமென்றான். 852

௩௬. தள்ள ரும்பரந் தாங்கிய வொட்டகம்
நெள்ள ருங்குழை யாவையுந் தின்கில
உள்ள மென்னத்தம் வாயு முலர்ந்தன
கள்ளுண் மாந்தரிற் கைப்பன தேடியே 853

௩௭. அரத்த நோக்கின ரற்றிரண் மேனியர்
பரித்த காவினர் பப்பர ரேகினார்
திருத்து கூடத்தைத் திண்கணை யத்தொடும்
எருத்தின் மாகளி றேந்திய தென்னவே. 854

௩௮. பித்த யானை பிணங்கிப் பிடியிற்கை
வைத்த மேலிருந் தஞ்சிய மங்கையர்
எய்த்தி டுக்கணுற் றார்புதைத் தாரிரு
கைத்த லங்களிற் கண்ணடங் காமையே. 855

௩௯. வாம மேகலை யாரிடை வாலதி
பூமி தோய்பிடிச் சிந்தரும் போயினார்
காமர் தாமரை நாண்மலர்க் கானத்துள்
ஆமை மேல்வருந் தேரைய தாயரோ. 856

௪௦. இம்பர் நாட்டின் றரமல்ல லீங்கிவள்
உம்பர் கோமகற் கென்கின்ற தொக்குமால்
கம்ப மாவரக் கால்கள் வளைத்தொரு
கொம்ப னாளைக்கொண் டோடுங் குதிரையே. 857

சக. சந்த வார்குழல் சோர்ந்தவை தாங்கலார்
சிந்து மேகலை சிந்தையுஞ் செய்கிலார்
எந்தை வில்லிறுத் தானெனு மின்சொலான்
மைந்தர் பேச மனங்களித் தோடுவார். 858

சஉ. குடையர் குண்டிகை தூக்கினர் குந்திய
நடையர் நாசி புதைத்தகை நாற்றலர்
கடக லிற்றையுங் காரிகை யாரையும்
அடைய வஞ்சிய வந்தணர் முந்தினார். 859

சங. நாறு பூங்குழ னங்கையர் கண்ணினின்
றூறு நேர்வந் துருவு வெளிப்பட
மாறு கொண்டனை வந்தனை யாகில்வந்
தேறு தேறெனக் கைக ளிழிச்சுவார். 860

சச. குரைத்த தேருங் களிறுங் குதிரையும்
நிரைத்த வார்முர சுந்நிறைத் தெங்கணும்
இரைத்த பேரொலி யாலிடை யாவரும்
உரைத்து ணர்ந்தில ரூமரி னேகினார். 861

சரு. நுட்சி லம்பி வலந்தன நுண்டுகிற்
கட்சி லம்பு கருங்குழ லார்குழூஉ
உட்சி லம்பு சிலம்ப வொதுங்கலால்
புட்சி லம்பிடு பொய்கையும் போன்றதே. 862

சசு. தெண்டி ரைப்பர வைத்திரு வன்னவர்
நுண்டி ரைப்புரை நோக்கிய நோக்கினைக்
கண்டி ரைப்பன வாடவர் கண்களே
வண்டி ரைப்பன வானை மதங்களே. 863

சஎ. உழைக லித்தன வென்ன வுயிர்த்துணை
நுழைக லிக்கருங் கண்ணியர் நூபுரம்
இழைக லித்தன வின்னிய மாவெழு
மழைக லித்தென வாசி கலித்தவே. 864

சஅ. மண்க ளிப்ப நடப்பவோர் வாணுதல்
உண்க ளிக்கம லங்களி னுள்ளுறை
திண்க ளிச்சிறு தும்பியெ னச்சிலர்
கண்க ளிப்பன் காமன்க ளிக்கவே. 865

சகூ. எண்ணு மாத்திர மும்மரி தாமிடை
வண்ண மாத்துவர் வாய்க்கனி வாய்ச்சியர்
திண்ண மாத்தொளிர் செவ்விள நீரிழி
சுண்ண மார்த்தன தூளியு மார்த்தவே. 866

ருo. சித்தி ரத்தடந் தோண்மைந்தர் மங்கையர்
உய்த்து ரைப்பி னிரப்ப வுலப்பிலர்
இத்தி றத்தின ரெத்த னையோபலர்
மொய்த்தி ரைத்து வழிக்கொண்டு முன்னினர். 867

வேறு.

ருக. குசையுறு பரியுந் தேரும் வீரருங் குழுமி யெங்கும்
விசையொடு கடுகப் பொங்கி வீங்கிய தூளி விம்மிப்
பசையுறு துளியின் றூரைப் பசுந்தொளை யடைத்த மேகம்
திசைதொறு நின்ற யானை மதத்தொளை செறிந்த தன்றே. 868

ருஉ. கேடகத் தடக்கை யாலே கிளரொளி வாளும் பற்றிச்
சூடகத் தளிர்க்கை மற்றைச் சுடர்மணித் தடக்கை பற்றி
ஆடகத் தோடை யானை யழிமதத் திழுக்க லாற்றிற்
பாடகக் காலி னரைப் பயப்பயக் கொண்டு போனர். 869

ருங. செய்களின் மடுவி னன்னீர்ச் சிறைகளி னிறையப் பூத்த
நெய்தலுங் கமலப் பூவு நெகிழ்ந்தசெங் குமுதப் போதும்
கைகளு முகமும் வாயுங் கண்களுங் காட்டக் கண்டு
கொய்திவை தருக வென்று கொழுநரைத் தொழுகின் றூரும்.

ருச. பந்தியம் புரவி நின்றும் பாரிடை யிழிந்து வாசக்
கொந்தள பாரஞ் சோரக் குலமணிக் கலன்கள் சிந்தக்
சந்தநுண் டுகிலும் வீழத் தளிர்க்கையா லணைத்துச் சார
வந்தது வேழ மென்ன மயிலென விரியல் போவார். 871

ருரு. குடையொடு களிறுந் தொங்கற் குழாங்களுங் கொடியின்காடும்
இடையிடை மயங்கி யெங்கும் வெளிகரந் திருளைச் செய்யப்
படைகளு முடியும் பூணு மாரமும் பகலைச் செய்ய
இடையொரு கணத்தி னுள்ளே யிரவுண்டு பகலு முண்டே.

ருசு. முருக்கிதழ் முத்த மூரன் முறுவலார் முகங்க ளென்னும்
திருக்கிளர் கமலப் பேரதிற் றீட்டிய கிடந்த கூர்வாள்
நெருக்கிடை யறுக்குநீர்க ணீங்குமி னீங்கு மென்றென்
றருக்கனி லொளிரு மேனி யாடவ ரகலப் போனர். 878

௫௭. நீர்தரு நெறியி னூற்ற நெருக்கினாற் சுருக்குண் டற்ற
கார்தின மணியு முத்துஞ் சிதறின கலாபஞ் சூழ்ந்த
பார்தளி னல்கு லார்தம் பரிபுரம் புலம்பப் பைம்பொற்
பூந்தளி ருறைப்ப மாழ்கிப் போக்கரி தென்ன நிற்பார். 874

௫௮. கொற்றநல் லியங்க ளெங்குங் கொண்டலிற் றுவைப்ப மண்டிப்
பெற்றவே றன்னப் புள்ளிற் பேதையர் வெருவி நீங்க
முற்றுறு பரங்க ளெல்லா முறைமுறை பாசத் தோடும்
பற்றற வீசிச் செல்லும் யோகியிற் பரிவு தீர்ந்த. 875

௫௯. காற்செறி வேகப் பாகர் கார்முக வுண்டை பாரா
வார்ச்செறி கொங்கை யன்ன கும்பமு மருப்புங் காணப்
பாற்செறி கடலுட் டோன்றும் பணைக்கைமால் யானை யென்ன
நீர்ச்சிறை பற்றி யேறு நின்றகுன் றனைய வேழம். 876

௬0. அறலியற் கூந்தற் கண்வா ளமுதகு குதலைச் செவ்வாய்
விறலிய ரோடு நல்யாழ்ச் செயிரியர் புரவி மேலோர்
நறைசெவிப் பெய்வா ரென்ன நைவள வமுதப் பாடல்
முறைமுறை பகர்ந்து போனார் கின்னர மிதுன மொப்பார்.

௬௧. அருவிபெய் வரையிற் பொங்கி யங்குச நிமிர வெங்கும்
இரியலிற் சனங்கள் சிந்த விளங்களிச் சிறுகண் யானை
விரிசிறைத் தும்பி வேறோர் வீழ்மதந் தோய்ந்து மாதர்
சுரிகுழல் படிய வேறு பிடியையுந் தொடர்ந்து செல்வ. 878

௬௨. நிறைமதித் தோற்றங் கண்ட நீனெடுங் கடலி தென்ன
அறைபறை துவைப்பத் தேரு மானையு மாடன் மாவும்
கறைகெழு வேற்க ணாரு மைந்தருங் கவினி யொல்லை
நெறியிடைப் படர வேந்த னேயமங் கையரெ ழுந்தார். 879

௬௩. பொய்கையங் கமலக் கானிற் பொலிவதோ ரன்ன மென்னக்
கைகயர் வேந்தன் பாவை கணிகைய ரீட்டம் பொங்கி
ஐயிரு நூறு சூழ வாய்மணிச் சிவிகை தன்மேல்
தெய்வமங் கையரு நாணத் தேனிசை முரலப் போனாள். 880

௬௪. காரண மின்றி யேயுங் கனலெழ விழிக்குங் கண்ணார்
வீரர்வேத் திரத்தர் கேள்வி விருத்தர்கஞ் சுகத்து மெய்யர்
தாரணி புரவி மேலோர் தலத்துளோர் சலத்த சொல்லார்
ஆரணங் கனைய மாத ரடிமுறை காத்துப் போனார். 881

௬௫. விரிமணித் தார்கள் பூண்ட வெங்கரி வெரிநிற் றோன்றும்
அரிமலர்த் தடங்க ணல்லா ராயிரத் திரட்டி சூழக்
குருமணிச் சிவிகை மேல்வெண் கொண்டலின் மின்னிதென்ன
இருவரைப் பயந்த நங்கை யாழிசை முரலப் போனாள். 882

௬௬. செங்கையான் மஞ்ஞை யன்னஞ் சிறுகிளி பூவை பாவை
சங்குறை கழித்த வன்ன சாமரை முதல தாங்கி
இங்கல தெண்ணுங் கான்மற் றெழுதிரை வளாகத் தெங்கும்
மங்கைய ரில்லை யென்ன மடந்தையர் மருங்கு போனார். 883

௬௭. வெள்ளெயிற் றிலவச் செவ்வாய் முகத்தைவெண் மதியமென்று
கொள்ளையிற் றிரள்வரன் மீன்கள் குழுமிய தனைய வாகித்
தெள்ளரிப் பாண்டிற் பாணிச் செயிரிய ரிசைத்தேன் சிந்த
வள்ளலைப் பயந்த நங்கை வானவர் வணங்கப் போனாள். 884

௬௮. கூனொடு குறளுஞ் சிந்துஞ் சிலதியர் குழாமுங் கொண்ட
பானிறப் புரவி யன்னப் புள்ளெனப் பாரிற் செல்லத்
தேனொடு ஞிமிறும் வண்டுந் தும்பியும் பந்தர் செய்யப்
பூநிறை கூந்தன் மாதர் புடைபிடி நடையிற் போனார். 885

௬௯. துப்பினின் மணியிற் பொன்னிற் சுடர்மர கதத்தின் முத்தின்
ஒப்பற வமைத்த வைய மோவியம் புகழ வேறி
முப்பதிற் றிரட்டி கொண்ட வாயிர முகிழ்மென் கொங்கைச்
செப்பருந் திருவி னல்லார் தெரிவையர் சூழப் போனார். 886

௭௦. செவிவயி னமுதக் கேள்வி தெவிட்டினார் தேவர் நாவின்
அவிகையி னளிக்கு நீரா ராயிரத் திரட்டி சூழக்
கவிகையி னீழற் கற்பி னருந்ததி கணவன் வெள்ளைச்
சிவிகையி னன்ன மூருந் திசைமுக னென்னச் சென்றான்.

௭௧. பொருகளி றிவுளி பொற்றேர் பொலங்கழற் குமரர் முந்நீர்
அருவரை சூழ்ந்த தென்ன வருகுபின் முன்னுஞ் செல்லத்
திருவளர் மார்வர் தெய்வச் சிலையினர் தேரர் வீரர்
இருவரு முனிபின் போன விருவரு மென்னப் போனார். 888

௭௨. நித்திய நியம முற்றி நேமியான் டாதஞ் சென்னி
வைத்தபின் மறைவ லோர்க்கு வரம்பறு மணியும் பொன்னும்
பத்தியா னிரையும் பாரும் பரிவுட னல்கிப் போனான்
முத்தணி வயிரப் பூணான் மங்கல முகுர்த்த நன்னாள். 889

(பிரதி) 1 வேசரி.

௭௩. இருபிறப் பாள ரெண்ணா யிரர்மணிக் கலச மேந்தி
அருமறை வருக்க மோதி யறுகுநீர் தெளித்து வாழ்த்த
வான்முறை வந்தார் கோடி மங்கையர் மழலைச் செவ்வாய்ப்
பருமணிக் கலாபத் தார்பல் லாண்டிசை பரவப் போனார். 890

௭௪. கண்டன னென்னை யென்பார் கண்டில னென்னை யென்பார்
குண்டலம் வீழ்ந்த தென்பார் குறுகரி தினிச்சென் றென்பார்
உண்டுகொ லெழுச்சி யென்பா ரொலித்தது சங்க மென்பார்
மண்டல வேந்தர் வந்து நெருக்கினர் மயங்கி மாதோ. 891

௭௫. பொற்றொடி மகளி ரூரும் பொலங்கொடேர்ப் புரவி வெள்ளம்
சுற்றுறு கமலம் பூத்த தொடுகடற் றிரையிற் செல்லக்
கொற்றவேல் மன்னர் செங்கைப் பங்கயக் குழாங்கள் கூப்ப
மற்றொரு கதிரோ னென்ன மணிநெடுந் தேரிற் போனான். 892

௭௬. ஆர்த்தது விசும்பை முட்டி மீண்டகன் றிசைக ளெல்லாம்
போர்த்தது தூளியார்த்தங் கொருவர்கட் புலங்கொ ளாமை
சீர்த்தது செறிந்த தோடித் திரைநெடுங் கடலை யெல்லாம்
தூர்த்தது சகர ரோடும் பகைத்தெனத் தூளி வெள்ளம் 893

௭௭. சங்கமும் பணையுங் கொம்புந் தாளமுங் காளத் தோடு
மங்கல பேரி செய்த பேரொலி மழையை யோட்டத்
தொங்கலுங் குடையுந் தோகைப் பிச்சமுஞ் சுடரை யோட்டத்
திங்கள்வெண் குடைகண் டோடத் தேவரு மருளச் சென்றான்.

௭௮. மந்திர கீத வோதை வலம்புரி முழங்கு மோதை
அந்தண ராசி யோதை யார்த்தெழு முரசி னோதை
கந்துகொல் களிற்றி னோதை கடிகையர் கவியி னோதை
இந்திர திருவன் செல்ல வெழுந்தன திசைக ளெல்லாம். 895

௭௯. நோக்கிய திசைக டோறுந் தன்னையே நோக்கிச் செல்லும்
வீக்கிய கழற்கால் மன்னர் விரிந்தகைம் மலர்கள் கூம்பத்
தாக்கிய களிறுந் தேரும் புரவியும் படைஞர் தாளும்
ஆக்கிய தூளி விண்ணு மண்ணுல காக்கப் போனான். 896

௮௰. வீரருங் களிறுந் தேரும் புரவியு மிடைந்த சேனை
பேர்விட மில்லை மற்றோ ருலகில்லை பெயர்வ தாக
நீருடை யாடை யாளு நெளித்தனண் முதுமை யென்றால்
பார்பொறை நீக்கி னானென் றுரைத்தது பழுது மன்னோ.

அக. இன்னண மேகி மன்னன் யோசனை யிரண்டு சென்றான்
பொன்மலை போலு மிந்து சயிலத்தின் சாரல் புக்கான்
மன்மதக் களிறு மாதர் கொங்கையு மார னம்புந்
தென்வரைச் சாந்து நாறச் சேனையு மிறுத்த தன்றே. 898

எழுச்சிப் படலம் முற்றும்.

உக. சந்திரசயிலப் படலம்.

க. கோவை யார்வடக் கொழுங்குவ டொடிதர நிவந்த
ஆவி வேட்டன வரிசிலை யனங்கன்மேற் கொண்ட
பூவை வாய்ச்சியர் முலைசிலர் புயத்தொடும் பூட்டத்
தேவ தாரத்துஞ் சந்திரம் பூட்டின சிலமா. 899

உ. நேரொ டுங்கலில் பகையினை நீதியால் வெல்லும்
சோர்வி டம்பெறு வுணர்வினன் சூழ்ச்சியே போல
வாரொ டுந்தொடர் கவட்டெழின் மராமரக் குவட்டை
வேரொ டுங்கொடு கிரியென நடந்ததோர் வேழம். 900

ங. திரண்ட தாணெடுஞ் செறிபனை மருதிடை யொடியப்
புரண்டு பின்வரு முரலொடு போனவன் போல
உருண்டு காறொடர் பிறகிடு தறியொடு மொருங்கே
இரண்டு மாமர மிடையிற நடந்ததோர் யானை. 901

ச. கதங்கொள் சீற்றத்தை யாற்றுவா னினியன கூறிப்
பதங்கொள் பாகனு மந்திரி யொத்தனன் பன்னூல்
விதங்க ளாவன யாவையு மெல்லென விளம்பும்
இதங்கள் கொள்கிலா மன்னனை யொத்ததோர் யானை. 902

ரு. மாறு காண்கில தாய்நின்று மழையென முழங்கும்
தாறு பாய்கரி வனகரி தண்டத்தைத் தடவிப்
பாறு பின்செலக் காலெனச் செல்வது பண்டோர்
ஆறு போகிய வாறுபோ மாறுசென் றதுவே. 903

சு. பாத்த யானையிற் பதங்களிற் படுமத நாறக்
காத்த வங்குச நிமிர்ந்திடக் கால்பிடித் தேர்டிப்
பூத்த வேழிலைம் பாலையைப் பொடிப்பொடி யாக்கிக்
காத்தி ரங்களாற் றலத்தொடுந் தேய்த்ததோர் களிறு. 904

௭. அலகி லானைக ளனேகமு மவற்றிடை மிடைந்த
திலக வாணுதற் பிடிகளுங் குருளையுஞ் செறிந்த
உலவை நீள்வனத் தூதமே யொத்தன வூதத்
தலைவ னேயொத்துப் பொலிந்தது சந்திர சயிலம். 905

௮. தெருண்ட மேலவர் சிறியவர்ச் சேரினு மவர்தம்
மருண்ட புன்மையை மாற்றுவ ரெனுமிது வழக்கே
உருண்ட வாய்தொறும் பொன்னுரு ளுரைத்துரை யோடி
இருண்ட கல்லையுந் தன்னிற மாக்கிய விரதம். 906

௯. கொவ்வை நோக்கிய வாய்களை யிந்திர கோபம்
கவ்வி நோக்கின வென்றுகொல் காட்டின மயில்கள்
நவ்வி நோக்கியர் நலங்கொண்மே கலைபொலஞ் சாயற்
செவ்வி நோக்கின திரிவன போல்வன திரிந்த. 907

௧௦. உய்க்கும் வாசிக ளிழிந்திள வன்னத்தி னொதுங்கி
மெய்க்க லாபமுங் குழைகளு மிழைகளும் விளங்கத்
தொக்க மென்மர நிழல்படத் துவன்றிய சூழல்
புக்க மங்கையர் பூத்தகொம் பாமெனப் பொலிந்தார். 908

௧௧. தளங்கொ டாமரை யெனத்தளி ரடியினு முகத்தும்
வளங்கொண் மாலைவண் டலமர வழிவருந் தினராய்
விளங்கு தம்முருப் பளிங்கிடை வெளிப்பட வேறோர்
துளங்கு பாறையிற் றோழிய ரயிர்த்திடத் துயின்றார். 909

௧௨. பிடிபுக் காயிடை மின்னொடும் பிறங்கிய மேகம்
படிபுக் காலெனப் படிதரப் பரிபுரம் புலம்பத்
துடிபுக் காயிடைத் திருமக டாமரை துறந்து
குடிபுக் காளெனக் குடில்புக்கார் கொடியன மடவார். 910

வேறு

௧௩. உண்ணமுத முந்தியன் யோனகர் கொணர்ந்த
தண்ணெனு முழக்கின தருக்கர்தர வந்த
மண்மகடன் மார்பினணி வன்னசர மென்னப்
பண்ணுறு வயப்புரவி பந்தியி னிரைத்தார். 911

௧௪. நீர்திரை நிரைத்ததென நீடிரை நிரைத்தார்
ஆர்கலி நிரைத்ததென வாவண நிரைத்தார்
கார்நிரை யெனக்களிறு காவிடை நிரைத்தார்
மாருத நிரைத்ததென வாசிக ணிரைத்தார். 912

கரு. நடிக்குமயி லென்னவரு நவ்விவிழி யாரும்
வடிக்கும்வய வீரரு மயங்கினர் திரிந்தார்
இடிக்குமுர சக்குரலி னெங்குமுரல் சங்கின்
கொடிக்களி னுணர்ந்தரசர் கோநக ரடைந்தார். 913

கசு. மதிக்கநிமிர் தூளியின் மறைக்கமணி மெய்யைச்
சுதைக்கனுரை யைப்பொருவு தூசுகொடு தூய்தாய்
உதிர்த்தலி னிளங்குமர ரோவியரி லோவம்
புதுக்கின ரெனத்தருண மங்கையர் பொலிந்தார். 914

கஎ. தாளுயர் தடக்கிரி யிழிந்துதரை சாரும்
கோளரி யெனக்கரிகள் கொற்றவ ரிழிந்தார்
பாளைவிரி யொத்துலவு சாமரை படப்போய்
வாளெழு நிரைத்தபட மாடமவை புக்கார். 915

கஅ. தூசினொடு வெண்பட முடைக்குடில்க டோறும்
வாசநகை மங்கையர் முகங்கண்மழை வானிற்
காசின்மதி யின்கதிர் வழங்குநிழ லெங்கும்
வீசுதிரை வெண்புனல் விழுங்கியது போலும். 916

கசு. மண்ணுற வெழுந்துநெடு வானுற வயங்குங்
கண்ணுதல் பொருந்தவரு கண்ணனில் வருங்கா
ருண்ணிற நறும்பொடியும் வீசியொரு பாகம்
வெண்ணிற நறும்பொடி புனைந்தமத வேழம். 917

உ0. தீயவ ரொடொன்றிய திறத்தரும் வலத்தோர்
ஆயவரை யங்கிலை யறிந்தவர் துறந்தாங்
கேயவரு நுண்பொடி படிந்துட னெழுந்தோர்
பாய்பரி விரைந்துதறி நின்றன பரிந்தே. 918

உக. மும்மைபுரி வன்கயிறு கொய்யுநெறி முன்னித்
தம்மையு முணர்ந்துதரை கண்டுவிரை கின்ற
அம்மையினொ டிம்மையை யறிந்துநெறி செல்லும்
செம்மையவ ரென்னநனி சென்றன துரங்கம். 919

உஉ. விழுந்தபனி யன்னதிரை வீசுபுரை தோறுங்
கழுங்குபயின் மங்கையர் கருங்கண்மிளிர் கின்ற
தழுங்குதளி சிந்திய கடம்பயி ரரங்கத்
தெழுந்திடை பிறழ்ந்தொளிர் கொழுங்கயல்க ளென்ன. 920

௨௩. வெள்ளநெடு வார்மிய றவீசியுள வேனும்
கிள்ளவெழு கின்றபுனல் கேளிரின் விரும்பித்
தெள்ளுபுன லாறுசிறி தேயுதவு கின்ற
உள்ளதும ரூதுதவும் வள்ளலையு மொத்த. 921

௨௪. துன்றிநெறி பங்கிக ளௌக்கியழ லோடும்
மின்றிரிவ வென்னமணி யாரமிளிர் மார்பர்
மன்றன்மண நாறுபட மாடநுழை கின்றூர்
குன்றின்முழை தோறுநுழை கோளரியை யொத்தார். 922

௨௫. நெருங்கயி லெயிற்றிணைய செம்மயிரி னெற்றிப்
பொருங்குலிக மப்பியன போர்மணிக ளார்ப்ப
பெருங்களி றலைப்புனல் கலக்குவன பெட்குங்
கருங்கடல் கலக்குமது கைடவரை யொத்த. 923

௨௬. ஒக்கமிசை யுய்த்தவ ருரைத்தகுறி கொள்ளா
பக்கமின மொத்தய லலைக்கநனி பாரா
மைக்களி மதத்தவரை மாதர்கலை யல்குல்
புக்கவரை யொத்தன புனற்சிறைக ளேறு. 924

௨௭. துகிலிடை மடந்தையரொ டாடவர் துவன்றிப்
பகலிடைய வட்டிலின் மடுத்தெரி பரப்பும்
அகிலிடு கொழும்புகை யழுங்கலின் முழங்கா
முகில்படு நெடுங்கடலை யொத்துளதம் மூதூர். 925

வே று.

௨௮. கமருறு பொருப்பின் வந்த விஞ்சையர் காண வந்தார்
தமரையு மறியார் நின்று திகைப்புறு தன்மை சான்ற
குமரரு மங்கை மாருங் குழுமலால் வழுவி விண்ணின்
றமரர்நா டிழிந்த தென்னப் பொலிந்ததவ் வனீக வெள்ளம்.

௨௯. வெயிலிறை குறையச் சோதி மின்னிழல் பரப்ப முன்னுந்
துயிலறு செவ்வி யோருந் துனியுறு முனிவி னோரும்
குயிலொடு மிருந்து பேசிச் சிலம்பொடு மினிது கூவி
மயிலினம் வருவ தென்னத் திரிந்தனர் மகளி ரெல்லாம். 927

௩௰. தாளிணை கழல்க ளார்ப்பத் தாரிடை யளிக ளார்ப்ப
வாள்புடை யிலங்கச் செங்கேழ் மணியணி வலய மின்னுந்
தோளென வுயர்ந்த குன்றின் சூழல்க ளினிது நோக்கி
வாளரி திரிந்த தென்னத் திரிந்தனர் மைந்த ரெல்லாம். 928

சந்திரசயிலப் படலம் முற்றும்.

உஉ. வரைக்காட்சிப் படலம்

க. சுற்றிய கடல்க ளெல்லாஞ் சுடர்மணிக் கனகக் குன்றைப்
பற்றிய வளைந்த வென்னப் பரந்தவன் திறந்த சேனை
கொற்றவர் தேவி மார்கண் மைந்தர்கள் கொம்ப னார்வந்
துற்றது காண வுற்ற வரைநிலை யுரைத்து மன்றே. 929

உ. பம்புதேன் மிஞிறு தும்பி பரந்திசை பாடி யாடும்
உம்பர்வா னகத்து நின்ற வொளிதரு தருவி னோங்கும்
கொம்புகள் பனைக்கைநீட்டிக் குழையொடு மெடுத்துக்கோட்டுத்
தும்பிக ளுயிரே யன்ன துணைமடப பிடிக்கு நல்கும். 930

ந. பண்மலர் பவளச் செவ்வாய்ப் பனிமலர்க் குவளை யன்ன
கண்மலர்க் கொடிச்சி மார்க்குக் கணித்தொழில் புரியும் வேங்கை
உண்மலர் வெறுத்த தும்பி புதியதே னுகந்து நாகத்
தண்மல ரென்று வானத் தாரகை தாவு மன்றே. 931

ச. மீனெனும் பிடிக ளோடும் விளங்குவெண் மதிநல் வேழம்
கூனல்வான் கோடு நீட்டிக் குத்திடக் குமிழி பாயும்
தேனுகு மடையை மாற்றிச் செந்தினைக் குறவர் முந்தி
வானநீ ராறு பாய்ச்சி யையவனம் விளைப்பர் மாதோ. 932

ரு. குப்புறற் கருமை யாலக் குலவரைச் சாரல் வைகி
ஒப்புறத் துலங்கு கின்ற வுடுபதி யாடி யின்கண்
அப்புறத் தேயுங் காண்பா ரரம்பைய ரசைந்த கோலம்
இப்புறத் தேயுங் காண்பார் குறத்திய ரிசைந்த கோலம். 933

சு. உதியறு துருத்தி யூது முலையுறு தீயின் வாயின்
அதிவிட நீரு நெய்யு முண்கிலா தாவி யுண்ணும்
கொதிநுனை வேற்கண் மாதர் குறத்தியர் நுதலி னோடு
மதியினை வாங்கி யொப்புக் காண்குவர் குறவர் மாதோ. 934

எ. பேணுதற் கரிய கோலக் குருளையும் பிடிக ளீன்ற
காணுதற் கரிய வேழக் கன்றொடு களிக்கு முன்றில்
கோணுதற் குரிய திங்கட் குழவியுங் குறவர் தங்கள்
வாணுதற் கொடிச்சி மாதர் மகவொடு தவழு மாதோ. 935

அ. அஞ்சனக் கிரியி னன்ன வழிகவுள் யானை கொன்ற
வெஞ்சினத் தரியின் றிண்காற் சுவட்டொடும் விஞ்சை வேந்தர்
குஞ்சியர் தலத்து நீலக் குலமணித் தலத்து மாதா
பஞ்சியங் கமலம் பூத்த பசுஞ்சுவ டுடைத்து முன்னோ. 936

௯. செங்கய லனைய நாட்டஞ் செவிபுகா முறுவ றோன்ற
பொங்கிருங் கூந்தல் சோரா புருவங்க ணெரியா பூவின்
அங்கையு மிடறுங் கூட்டி நரம்புளர்ந் தமுத மூறும்
மங்கையர் பாடல் கேட்டுக் கின்னர மயங்கு மாதோ. 937

௧௦. கள்ளவிழ் கோதை மாதர் காதொடு முறவு செய்யும்
கொள்ளைவாட் கண்ணி னார்தங் குங்குமக் குழம்பு தங்கும்
தெள்ளிய பளிக்குப் பாறை தெளிதர வமுதிற் செய்த
வள்ளமு நறவு மென்ன வரம்பில பொலிவ மன்னோ. 938

௧௧. ஆடவ ராவி சோர வஞ்சன வாரி சோர
வூடலிற் சிவந்த நாட்டத் தும்பர்தம் மரம்பை மாதர்
றோடவிழ் கோதை நின்று துறந்தமந் தார மாலை
வாடல நறவ றாது வயின்வயின் வயங்கு மாதோ. 939

௧௨. மாந்தளி ரனைய மேனிக் குறத்தியர் மாலை சூட்டிக்
கூந்தலின் கமுகின் பாளை குழலினோ டொப்புக் காண்பார்
ஏந்திழை யரம்பை மாத ரெதிர்மணிக் கடகம் வாங்கிக்
காந்தளம் போதிற் பெய்து கைகளோ டொப்புக் காண்பார். 940

௧௩. சரம்பயில் சாப மன்ன புருவங்க டம்மி லாட
நரம்பினோ டினிது பாடி நாடக மயிலோ டாடும்
அரம்பையர் வெறுத்து நீத்த வயிர்மணிக் கோவை யாரம்
வரம்பில கடுவன் பூண மந்திகண் டுவக்கு மாதோ. 941

௧௪. சாந்துய தடங்க டோறுந் தாதுரா கத்துச் சார்ந்த
கூந்தலம் பிடிக ளெல்லாங் குங்கும மணிந்த போலும்
காந்தின மணியின் சோதி கதிரொடுங் கலந்து வீசச்
சேந்துவா னகமெய்ப் போதுஞ் செக்கரை யொக்கு மன்றே 942

௧௫. நிலமகட் கணிக ளென்ன நிரைகதிர் முத்தஞ் சிந்தி
மலைமகள் கொழுநன் சென்னி வந்துவீழ் கங்கை மான
அலகில்பொன் னலம்பி யோடி யாரஞ்சே ரருவி மாலை
உலகளந் தவன்றன் மார்பி னுத்தரீ கத்தை யொத்த. 943

௧௬. கோடலா நாகப் பூவோ டிலவங்க மலருங் கூட்டிச்
சூடுவார் களிவண் டோச்சித் தூநறுந் தேறல் கொள்வார்
கேடிலா மகர யாழிற் கின்னர மிதுனம் பாடும்
பாடலா லூட னீங்கும் பரிமுக[1] மாதர்க் கண்டார். 944

(பிரதி) 1. பரிபுர.

கஎ. பெருங்களிப் புற்ற மைந்தர் பேரெழி லாகத் தோடும்
பொருந்துணைக் கொங்கை யன்ன பொருவில்கோங் கரும்பின்மாடே
மருங்கெனக் குழையுங் கொம்பின் மடப்பெடை வண்டுந் தங்கள்
கருங்குழற் களிக்கும் வண்டுங் கடி மணம் புணர்தல் கண்டார்.

கஅ. படிகத்தின் றலமென் றெண்ணிப் படர்சுனை முடுகப் புக்க
சுடிகைப்பூங் கமல மன்ன சுடர்மணி முகத்தி ணார்தம்
வடகத்தோ டுடுத்த தூசு மாசினீர் நனைப்ப வீசும்
கடகக்கை யெறிந்து நோக்கிக் கருங்கழல் வீரர் நக்கார். 946

கசு. பூவணை பலவுங் கண்டார் பொன்னரி மாலை கண்டார்
மேவருங் கோப மன்ன வெள்ளிலைத் தம்பல் கண்டார்
ஆவியி னினிய கொண்கர்ப் பிரிந்தறி வழிந்த விஞ்சைப்
பாவையர் வைகத் தீய்ந்த பல்லவ சயனங் கண்டார். 947

உ0. பானலங் கண்க ளாடப் பவளவாய் முறுவ லாடப்
பீனவெம் முலையி னிட்ட பெருவிலை யார மாடத்
தேன்முரன் றளகத் தாடத் திருமணிக் குழைக ளாட
வானவர் மகளி ராடும் வாசநா றாசல் கண்டார். 948

உக. சுந்தர வதன மாதர் துவரிதழ்ப் பவள வாயும்
அந்தமில் சுரும்புந் தேனு மிஞிறுமுண் டல்குல் விற்கும்
பைந்தொடி மகளிர் கைத்தோர் பசையில்லை யென்ன விட்ட
மைந்தரி னீத்த தீந்தேன் வள்ளங்கள் பலவுங் கண்டார். 949

உஉ. அற்பக லாக்குஞ் சோதிப் பளிக்கறை யமளிப் பாங்கர்
மற்பக மலர்ந்த திண்டோள் வானவர் மணந்த கோல
விற்பகை நுதலி ணார்தங் கலவியின் வெறுத்து நீத்த
கற்பக மீன்ற மாலை கலனொடுங் கிடப்பக் கண்டார். 950

உரு. கையென மலர வேண்டி யரும்பிய காந்த ணக்கிப்
பையர விதுவென் றஞ்சிப் படைக்கண்கள் புதைக்கின் றாரும்
செய்திரள் வயிரப் பாறை நிழலிடைத் தோன்றும் போதைக்
கொய்திவை தருதிரென்று கொழுநரைத்தொழுகின் றாரும். 951

உச. பின்னங்க ளுகிரிற் செய்து பிண்டியந் தளிரிற் கொண்ட
சின்னங்கண் முலையி னப்பித் தேமலர் கொய்கின் றாரும்
வன்னங்கள் பலவுந் தோன்ற மணியொளி மயிலி னல்லார்
அன்னங்கள் புகுந்த வென்ன வகன்சுனை குடைகின் றாரும். 952